SYKSY 2020

SILTALA

SISÄLLYS

Kari Hotakainen
TARINA 2

Vilja-Tuulia Huotarinen
OMANTUNNON ASIOITA 4

Tua Laine
EI TÄSSÄ ELÄMÄSSÄ, JACK 6

Villy Lindfelt
MILTÄ TUNTUU TAPPAA 8

Janne Sarja
LÄPIMURTOTEOS 10

Juha Seppälä
SYNTYMÄTTÖMÄN TESTAMENTTI 12

Jaakko Yli-Juonikas
MITÄ UUDET *GALGALIM*-SILMÄNI NÄKIVÄTKÄÄN 14

SILTALAN ERIKOISET 15

Ben Lerner
TOPEKAN KOULU 16

David Foster Wallace
PÄÄTTYMÄTÖN RIEMU 18

Vappu Kaarenoja – Aurora Rämö
TYTÖT
Suomalaisen tasa-arvon perusteet 22

Janne Haikari–Marko Hakanen–
Anu Lahtinen–Alex Snellman (toim.)
AATELIN HISTORIA SUOMESSA 24

Hannele Jyrkkä
ETSIJÄ
Tero Saarisen tie nykytanssin ikoniksi 26

Matti Klinge
MANNERHEIMIN UNET
Päiväkirjastani 2019–2020 28

Eeva Kotioja
HYVÄN LAPSUUDEN RAKENTAJAT
Mannerheimin lastensuojeluliitto
1920–2020 29

Riitta Kylänpää
UTELIAS MIELI
Claes Anderssonin elämä 30

Mikko Majander
KOMPLEKSEJA, KILPAILUA JA KUMPPANUUTTA
Suomen ja Ruotsin suhteissa 32

Oula Silvennoinen
ERIK SERLACHIUS 33

Markku Piri
MUODOTON ELÄMÄ 34

Pirjo Suhonen
ONNELLISTEN LASTEN SALAISUUDET 36

Elisabeth Åsbrink
MADE IN SVEDEN
Mistä ruotsalaisten aatteet
ja arvot tulevat? 37

Arsene Wenger
PUNAVALKOINEN ELÄMÄNI 38

UUTISET JA PALKINNOT 40

KUVIA MATKAN VARRELTA 41

SILTALA

Päättymätön riemu

Kuin joutuisi pimeässä huoneessa kalaverkkoon sotkeutuneena harjoittamaan kamppailulajia, jonka säännöistä ei ole mitään tietoa.

Myös näin olen kuvannut tunteita, joita *Päättymättömän riemun* suomentaminen on herättänyt. Kuten Bill Gates kirja-arviossaan totesi, Wallacea lukiessa on mahdotonta tietää mihin hänen mielensä tai tarinansa seuraavaksi pomppaavat. Ja jos perässä pysyminen edellyttää lukijalta vaivannäköä, kääntäjältä vaaditaan paljon enemmän: yhdenkään hankalan kohdan ohittaminen ei ole sallittua.

Nimenomaan Wallacen parissa työskentely on voimistanut peruskokemustani, että kirjan kääntäminen toiselle kielelle on samalla paras tapa lukea se. Kun näet hiemankin pidempää tekstiä ”vain” lukee, keskittyminen herpaantuu ajoittain eikä huomio pysy joka sanan kohdalla tarkkana – ihmisen mieli toimii niin, sille ei voi mitään. Mutta kun tarinan joutuu välittämään toiselle kielelle, jokainen ajatus ja jopa sana täytyy käydä läpi.

Hyvälle tekstille on tyypillistä, että se osoittautuu käännettäessä paljon rikkaammaksi kuin oli ajatellut. *Päättymättömän riemun* kohdalla tämä on tarkoittanut etenkin sitä että kirja, jota aiemman kahden lukukerran perusteella pidin sieluunkäyvän traagisena ja mahdottoman hauskana, on osoittautunut sekä traagisemmaksi että hauskemmaksi kuin olin kuvitellut. Kirjan sisäisiä viittauksia ja lukijalle jätettyjä johtolankoja on enemmän kuin olin tajunnut. Rakenteen sommitelma on sekä monimutkaisempi että luontevampi kuin olin ymmärtänyt.

KUVA: ANNU GRIÑAN

Ajatus kääntämisestä absurdina kamppailulajina liittyy puolestaan osuuksiin, joissa Wallace venyttää sekä kieltä että virkettä, päästää yksityiskohtien ja assosiaatioiden vyöryn valloilleen. Näistä tyyliratkaisuista tulee tavallaan mieleen Volter Kilpi, tosin Kilpi jolle ei maistu raukea saaristopurjehdus vaan jonka laji on Formula ykkönen, ja täysillä kiitos, sekä mekkala että nopeus. Olen tuntenut suurta empatiaa muunkielisiä kääntäjäkollegoita kohtaan tehdessäni nettihakuja ja nähdessäni, millaisiin ratkaisuihin he ovat erityisen kimuranteissa kohdissa päätyneet. Miten he ovat tulkinneet asioita, jotka vaikuttavat huomattavan vaikeaselkoisilta ja joissa tekijä ei voi ketään enää auttaa. (Lähetin muuten sähköpostia Wallacen kustannustoimittajalle, Michael Pietschille, kysyäkseni häneltä kahta asiaa, ja sain suureksi ilokseni hyvän vastauksen, vieläpä melkein heti.)

Mutta ensisijaisesti Wallacen kyydissä on ollut suunnattoman nautinnollista. Syy on se ilmeisin ja yksinkertaisin, se joka ainoana ja aina oikeuttaa yllättävät tyylivalinnat, esteettiset kokeilut ja tarinarakenteen eriskummallisuuden: Wallace on tarkalleen tiennyt mitä tekee, ja lopputulos on loistava.

Päähenkilöihin lukeutuva Don Gately on sirpaleiksi lyöty ja uutta eheyttä tavoitteleva, kuten itse tarinan rakenne. Vastaavasti Hal Incandenza on kielellisesti ylivertainen ja itselleenkin arvoitukseksi jäävä, kuten koko kirja. Yhtäkään yötä en ole valvonut, ja vaikka olen kieltämättä raapinut päätä ja kääntynyt monen alan asiantuntijoiden puoleen, työ on tuntunut lähinnä nautinnolta, jopa etuoikeudelta.

Tero Valkonen

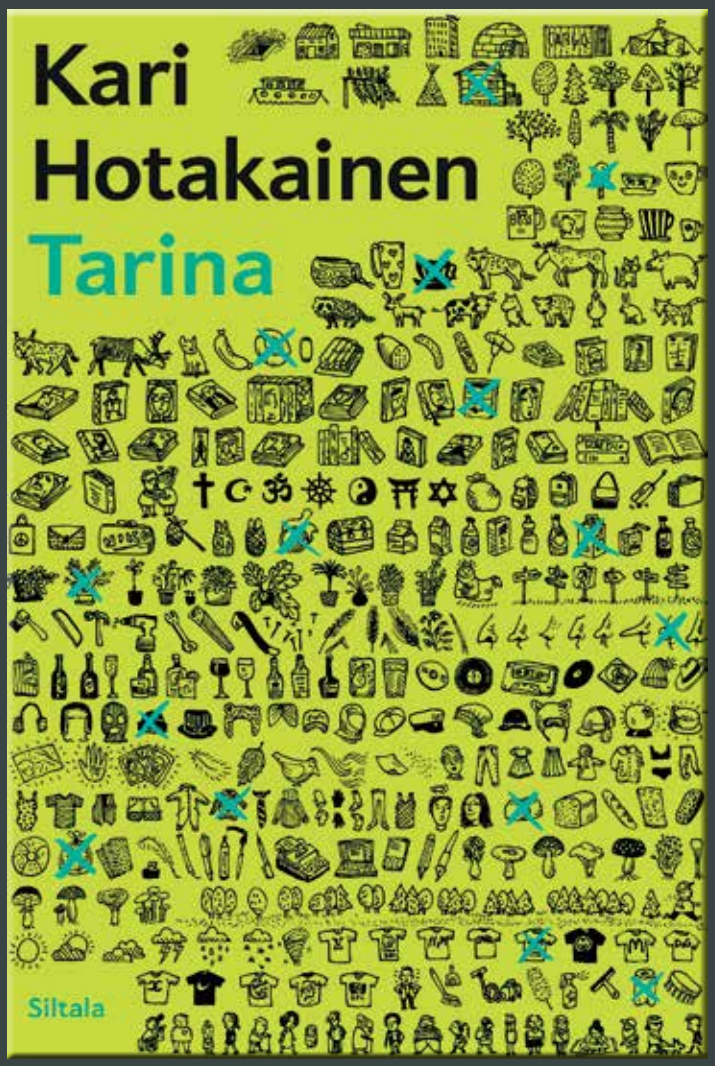

ISBN **978-952-234-724-4**
KL 84.2 • SID. • 250 sivua
Graafinen suunnittelu Elina Warsta
Ilmestyy elokuussa

e-kirja ISBN 978-952-234-736-7

Äänikirja ISBN 978-952-234-735-0

KARI HOTAKAINEN

Tarina

Millainen on arvokas elämä?
Millainen on hyvä elämäntarina?

Tilanne on tämä: Maaseutu on muutettu Virkistysalueeksi, kaikki asuvat Kaupungissa. Ammatit ja työnkuvat ovat muuttuneet tai kadonneet kokonaan, kukaan ei löydä paikkaansa, asiat ovat karanneet käsistä, Päättäjät ovat pulassa.

Kun kaikille ei riitä asuntoja, alkaa raaka pudotuspeli. Asunnon saavat parhaiden tarinoiden kertojat, muut joutuvat Parakkiin tai tyhjiin Kauppakeskuksiin rakennettuihin väliaikaistiloihin.

Kuka osaa kertoa vetävimmän tarinan ja esittää elämänsä kiinnostavana, kuka uupuu mahdottoman tehtävän edessä? Meneekö Presidentiltä hermot, onnistuuko Muumipeikko tuotteistamaan supikoiran? Miksi Rahikainen on muuttanut nimensä Rahiciksi, mitä sian henki tekee vanhan teurastamon kattoon ripustetussa kattokruunussa, millaisen lopun saa suutelemisesta pitävän iäkkään pariskunnan rakkaustarina?

Kari Hotakaisen romaani kertoo siitä, mitä maailmassa tapahtuu nyt – ja siitä, mitä maailmassa voi seuraavaksi tapahtua. *Tarina* on pöyristyttävä, räävittömän hauska ja salakavalasti liikuttava. Näin pitelemättömästi Hotakainen ei ole koskaan aiemmin kirjoittanut.

Ote kirjasta **Tarina**

Maan päällä olevat talot ja ihmiset eivät meinanneet millään lähteä irti. Piti käyttää rautakankea, imartelua, suostuttelua, kaivinkoneita, etuseteleitä, uhkailua ja uskoa tulevaan. Puhuttiin, painostettiin, neuvoteltiin. Annettiin ymmärtää että lähtekää, kerätkää kimpsut ja kampsut, jättäkää talot ja pellot, antakaa periksi, vaikkette anteeksi. Kaikki on ohi, kurkiaurat ryhmittäytyvät jo pellon laitaan ja nousevat kohta kauhealla kaakatuksella ilmaan, ottakaa niistä mallia, astukaa tšekkiläisiin ja japanilaisiin autoihinne ja painakaa kaasua. Hyvästelkää talot, jotka vanhempanne rakensivat, hyvästelkää talot, jotka itse rakensitte, painakaa poskenne puuhun, jonka oksalle keinun ripustitte, painakaa mieliinne sumuiset äänettömät elokuun illat, sametista ja pitsistä ommellut aamuyöt peltojenne yllä, kaikki mikä täytettiin, tyhjennetään nyt. Teitä odottaa Kaupunki, se on levittänyt sylinsä malttamattomana, se on sytyttänyt valonsa ja lämmittänyt tärkeimmät katunsa, se antaa teille kaikkensa saatuaan teidät paikalle, se odottaa uusia veronmaksajia koska entiset ovat väsähtäneet, se odottaa, että vastaatte huutoonne muutenkin kuin kuiskaamalla. Kaupunki on mahdollisuus. Itse asiassa se on ainoa mahdollisuus.

KARI HOTAKAINEN (s. 1957) aloitti kirjailijanuransa runoilijana. Hänen esikoiskokoelmansa *Harmittavat takaiskut* ilmestyi vuonna 1982. Tällä hetkellä hänen tuotantoonsa kuuluu kaksitoista romaania, neljä runokokoelmaa, lasten- ja nuortenkirjoja sekä näytelmiä, kuunnelmia ja yksi tietoteos. Hänen kirjojaan on käännetty yli 20 kielelle.

Hotakainen on saanut muun muassa Suomi-palkinnon (1993), Topelius-palkinnon (2000), Finlandia-palkinnon *Juoksuhaudantiestä* (2002), Pohjoismaiden neuvoston kirjallisuuspalkinnon samaisesta romaanista vuonna 2004 sekä Runeberg-palkinnon vuonna 2010 romaanista *Ihmisen osa*.

Hotakaisen edellinen teos *Tuntematon Kimi Räikkönen* ilmestyi vuonna 2018 ja nousi ilmiöksi. Se teki historiaa myymällä ilmestymisvuotensa aikana enemmän kuin yksikään suomalainen kirja aiemmin, ja se valittiin myös Vuoden urheilukirjaksi. Teosta on myyty ulkomailla tähän mennessä yli 100 000 kappaletta.

KUVA: LAURA MALMIVAARA

VILJA-TUULIA HUOTARINEN

Omantunnon asioita

”Pyörimme piirissä, joka puolella on tyhjiä tuoleja, sylejä.”

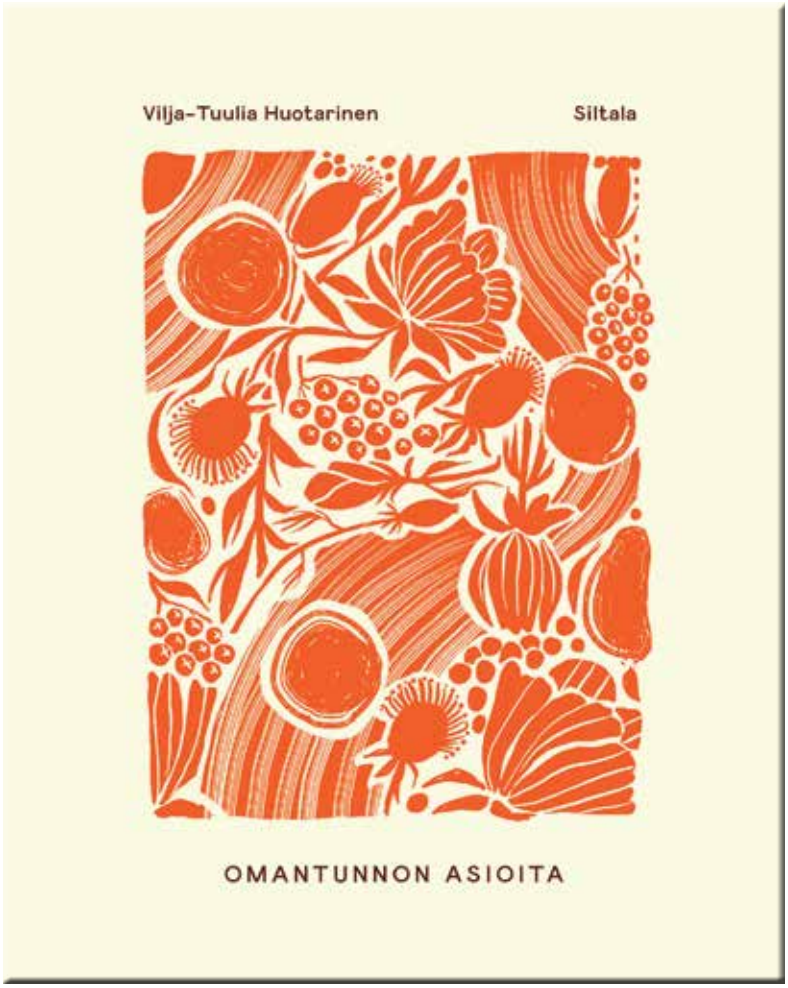

Omantunnon asioissa saavat runonsa niin vauvat, ystävät, sukulaiset kuin parisuhteetkin. Muuttuvan ympäristön keskellä läheisyys on kantava voima, ja toivo syntyy yhdessä tekemisestä. Vanhalle maailmalle on jätettävä hyvästit, niin kuin myös menneille ihmisille. Omantunnon asiat ovat säälimättömiä ja siksi täynnä lohtua, merkityksellisiä ja siksi täynnä parantavaa voimaa.

Neljästä aiemmasta runokirjastaan tuttuun tapaan Vilja-Tuulia Huotarinen lapioi runoihinsa väkeviä tunteita ja mustaa huumoria ja näyttää, että runo on parhaimmillaan nälkäisenä, täynnä tykyttävää elämänvimmaa.

Ote kirjasta **Omantunnon asioita**

Omatunto kannattaa pitää terävänä kuin keittiöveitset. Syyllisyyden voi sen sijaan vaihtaa toiseen vaikka joka päivä. Jos syyllisyyttä kantaa, se alkaa painaa. Ei ole hyvä koko ajan kantaa. Niska kipeytyy, pää ei käänny. On tärkeää kääntää pää. Omatunto pistelee, se ei ole vaarallista. Ei ole tärkeää suojautua. On tärkeää olla auki. Keittiöveitset. Muista.

ISBN **978-952-234-718-3**
KL **82.2** • NID. (LIEPEET) • 80 sivua
Graafinen suunnittelu Hilla Semeri
Ilmestyy elokuussa

VILJA-TUULIA HUOTARINEN on kotoisin Säijän kylästä, ja hän asuu Helsingissä ja Reykjavikissa. Hänen kirjojaan on käännetty ruotsiksi, tanskaksi ja tšekiksi, ja hänen runojaan on julkaistu eri kielillä antologioissa ja aikakauslehdissä. Huotarisen teokset ovat saaneet muun muassa Kalevi Jäntin palkinnon vuonna 2009, Finlandia Juniorin vuonna 2011 ja Anni Swan -mitalin vuonna 2015. Viimeksi häneltä on ilmestynyt romaani *Niin kuin minä heidät näin* (2018). Huotarinen päätoimittaa verkossa runouslehti Janoa.

KUVA: MIKKO PALONKORPI

TUA LAINE

Ei tässä elämässä, Jack

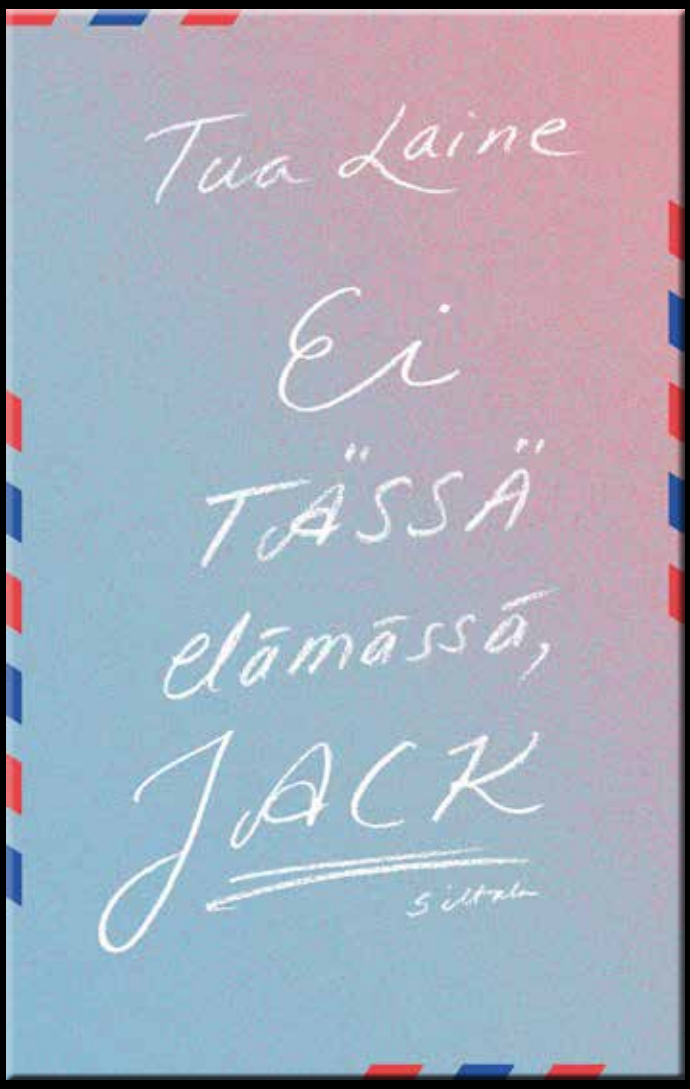

Kaikki on totta, kaikki on valhetta

Ilsa Raita on Alabamassa asuva kahden lapsen kotiäiti, jonka elämässä ovat asiat kohdillaan: hyvä aviomies, mukava koti, reippaat lapset ja omaa aikaa, jota voi käyttää kirjoittamiseen. Toimivan arjen yllä häilyy kuitenkin varjo menneisyydestä. Ilsan ensimmäinen aviomies Jack on alkanut ilmaantua paikalle silloin tällöin, toisinaan häivähdyksenä silmäkulmassa, toisinaan naapurin miehen epäilyttävän tutulta näyttävässä hahmossa. Tämä on erityisen hankalaa siksi, että Jack on ollut kuolleena lähes kaksikymmentä vuotta.

Saadakseen entisen miehensä varjon hälvenemään Ilsa kirjoittaa heidän erikoislaatuisen suhteensa tarinaa ja yrittää samalla selvittää itselleen, mitä Jackin ja hänen välillä lopulta oikein tapahtui. Tekstejään Ilsa lähettää kommentoitavaksi nettituttavalleen Andymanille, jonka vastausviestit äityvät välillä hyvin kärkkäiksi ja saavat outoja sävyjä. Kun Ilsa lähtee perheineen lomalle Eurooppaan, alkavat Jackin kuoleman ympärille kietoutuvat asiat suistua trillerimäisille kierroksille. Mitä Jackille lopulta tapahtui, kuka on Ilsan perhettä Euroopassa seuraava punapukuinen moottoripyöräilijä – ja mikä on Andymanin rooli kaiken keskellä?

Tua Laineen esikoisromaani on taidokas kaleidoskooppi, joka näyttää tekijänsä monipuoliset kertojanlahjat. *Ei tässä elämässä, Jack* on kertomus erityislaatuisesta suhteesta ja avioliitosta, kuolemasta, surusta ja kirjoittamisen voimasta, uudesta onnesta ja rakkaudesta – höystettynä ripauksella trilleriä ja tujauksella epäluulon siemeniä. Mikä on lopulta totta, mikä ei?

ISBN 978-952-234-730-5
KL 84.2 • SID. • 460 sivua
Graafinen suunnittelu Elina Warsta
Ilmestyy elokuussa

e-kirja ISBN 978-952-234-738-1

Äänikirja ISBN 978-952-234-737-4

TUA LAINE on koulutukseltaan filologi, mutta päätynyt työskentelemään muun muassa finanssialalla eri puolilla maailmaa. Hänen novellejaan on julkaistu kirjallisissa aikakauslehdissä USA:ssa ja Englannissa, sekä netissä. *Ei tässä elämässä, Jack* on Laineen ensimmäinen romaani, jonka tekijä on itse suomentanut ja muokannut alun perin englanniksi kirjoittamansa käsikirjoituksen pohjalta.

KUVA: LAURA MALMIVAARA

Ote kirjasta **Ei tässä elämässä, Jack**

On vielä pimeää, kun kävelen entiseen kotiini. Pakkaan vaatteet, kirjat ja muut tavarani, Jackin kirjeet ja vaaleansinisen kashmir-villapaidan, jonka olin hänelle antanut. Kuuraan lattiat ja ikkunat, kiillotan antiikkihuonekalut ja hienot hopeat, kristallit ja posliinit vitriineissään.

Sitten sammutan valot ja suljen oven takanani viimeisen kerran.

Kaikki jää täsmälleen samoin kuin Jackin lähtiessä. Hänen nappanahkainen trenssinsä on vaatepuulla eteisen naulakossa, hänen kenkänsä lattialla viivasuorassa rivissä. Hänen piippunsa odottaa, puhdistettuna, tuhkakupissa keskeneräisen shakkipelin vieressä. Kaikki hänen vaatteensa ovat kaapeissa, alusvaatteet silitettyinä ja täydellisesti taiteltuina, juuri kuten hän vaati.

Jack voisi palata takaisin koska vain, eikä mikään olisi muuttunut, kuin aikamatkailija vuosien päästä matkalta, joka olisi kestänyt vain nanosekunnin tässä elämässä.

Ainoastaan minä olen poissa.

Minusta ei ole pienintäkään jälkeä missään enää.

On kuin minua ei tässä elämässä olisi koskaan ollutkaan.

VILLY LINDFELT

Miltä tuntuu tappaa

Koukuttava esikoistrilleri ihmisen synkimmistä haluista

Teknologiajuristi Mia Lund yrittää haalia uusia asiakkaita kitukasvuiselle lakitoimistolleen ja selvitä samalla yksinhuoltajan vaativasta arjesta. Yhteydenotto vanhalta asiakkaalta, teknologiayrittäjä Robert Holmsterilta, herättää hetkeksi Mian toiveet. Holmsterin luoma AR Combat Technologies -yritys on maailmanlaajuisesti tunnettu, joten toimeksianto saattaisi poistaa rahahuolet pidemmäksi aikaa.

Tapaaminen Holmsterin kanssa ei kuitenkaan suju lainkaan Mian toiveiden mukaan. Psyykkisesti epävakaalta vaikuttava teknologianero kertoo Mialle jotain, mitä on vaikea uskoa todeksi – ja tarjoaa tälle hyvin erikoista ja huolestuttavaa toimeksiantoa. Vaikka toimeksiannon vastaanottaminen tarkoittaa poikkeamista niistä periaatteista, joiden mukaan Mia on juristintyössään toiminut, ottaa hän silti rahakkaan työn vastaan. Niin tehdessään hän tulee vääjäämättä liukuneeksi takaisin siihen väkivallan sävyttämään maailmaan, jota on onnistunut kymmenen vuotta välttelemään.

Villy Lindfeltin esikoistrilleri tarjoaa lukijalle yllättävän alkuasetelman, kiinnostavia henkilöhahmoja, taiturillista juonenkuljetusta ja kasvavaa uhantuntua syksyisen Helsingin kaduilla – eli kaikkea, mitä hyvältä jännityskirjallisuudelta voi toivoa.

VILLY LINDFELT (s. 1976) on ruotsinkieliseltä Pohjanmaalta kotoisin oleva juristi. Hän on koulutukseltaan ekonomi ja oikeustieteen maisteri, ja kirjoittaa työkseen paljon. *Miltä tuntuu tappaa* on hänen ensimmäinen romaaninsa. Lindfelt asuu vaimonsa ja kahden tyttärensä kanssa Helsingissä.

KUVA: LAURA MALMIVAARA

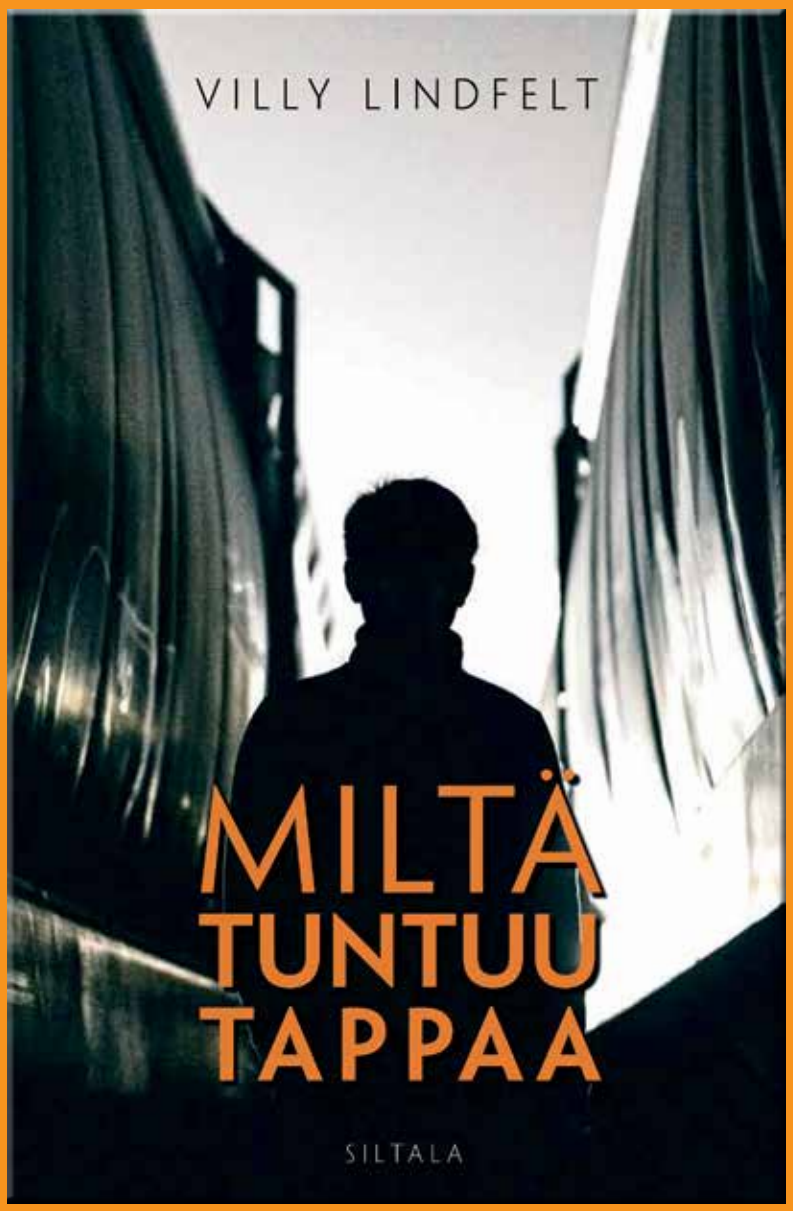

ISBN **978-952-234-721-3**
KL 84.2 • SID. • 320 sivua
Graafinen suunnittelu Tuula Mäkiä
Ilmestyy elokuussa

e-kirja ISBN 978-952-234-740-4

Äänikirja ISBN 978-952-234-739-8

Ote kirjasta **Miltä tuntuu tappaa**

Hän osoitti pistoolilla uhrinsa ohimoa ja puristi liipaisinta, ensin varovasti, sitten kovempaa ja lopulta täysin voimin, mutta ei silti onnistunut laukaisemaan asetta. Oli kuin jokin tuntematon voima olisi tehnyt liipaisimesta raskaan, se hädin tuskin liikahti. Hän yritti vielä kaksin käsin, puristi niin, että käsiin alkoi koskea. Mitään ei tapahtunut. Uhri alkoi päästää eläimellisiä korahduksia ja hengittää pinnallisesti pakokauhun kasvaessa. Tämä ihminen pitäisi tappaa. Ei ollut muuta vaihtoehtoa. Hän oli täällä sitä varten. Mutta se ei vain onnistunut, hän ei kyennyt laukaisemaan pistoolia. Ei, vaikka puristi liipaisinta niin lujaa, että ase alkoi täristä. Sitten hän heräsi.

Tämä oli uni, jonka hän näki yö toisensa jälkeen. Se ei kuitenkaan ollut painajainen. Painajainen oli se todellisuus, johon hän heräsi, sillä oikeassa maailmassa hän oli onnistunut puristamaan liipaisinta. Oikeassa maailmassa hän oli tappanut.

Ote kirjasta **Läpimurtoteos**

Suomen suurimpiin ruokakauppoihin kuuluva Ruokakauppa muutti vuodenvaihteessa nimensä Food Marketiksi. Muutoksen taustalla on halu tuoda ruokakauppa entistä lähemmäksi kuluttajaa.

– Ruokakauppatrendien aallonharjalla on tällä hetkellä juurevuus ja aitous. Koimme, että nimenmuutos tuo kauppoihimme roots-ajattelua ja viestii sitä, kuinka tärkeää lähiruoka on meille. Siksi nimenmuutos, kertoo Food Marketin Customer Impression Leader Väinö Korpi.

Myös itse kaupan sisällä olevat kyltit on käännetty englanniksi. Kalatiski on nykyään Fish Deli. Lihatiski on vastaavasti Butcher's Street. Leivonnaiset kuluttaja löytää Buns & Sons Inc -kyltin alta.

– Halusimme selkeyttä konseptiin sekä herättää kredibiliteettiä. Onhan selvää, että nämä muutokset tuovat kaupassa asiointiin selkeyttä, Korpi sanoo.

Vaikka Food Market tuo kauppaan enemmän lähiruokaa, Korven mukaan suomalaista lähiruokaa ostava ihminen ei kuitenkaan "saa olla lukittuna" suomenkielisiin sanoihin. Siksi kaupassa ei saa jatkossa palvelua suomeksi, vaan suomenkielinen asiakaspalvelija, uudelta titteliltään Healthy Impression Vendor (HIV), joutuu puhumaan englantia, vaikka sekä asiakas että työntekijä olisivat suomenkielisiä.

– En puhuisi joutumisesta, vaan mahdollisuudesta. Nykykuluttaja ei ole enää alennusten perässä juokseva tosikko vaan ruokakaupassa vierailee nykyään yhä useammin "homo smartus" eli fiksu kuluttaja, Korpela linjaa.

Food Market -ajattelu on Korven mukaan kokonaisvaltaista. Hän haluaakin rohkaista työntekijöitään ottamaan rohkeita askeleita, kun he rakentavat omaa työntekijäbrändi-identiteettiään.

– Haluan johtaa joukkoja edestä ja siksi olen itsekin vaihtamassa nimeni. Kesäkuun alusta alkaen nimeni on Wayne Corpse, Väinö Korpi sanoo innostuneena.

JANNE SARJA

Läpimurtoteos

Hauskaa proosaa *Pitääkö olla huolissaan?* -ohjelman käsikirjoittajalta

Läpimurtoteos on täynnä lyhyitä, koomisia tekstejä, jotka asettuvat Markus Kajon ja Alivaltiosihteerin jatkumoon. Teoksen aiheina ovat muun muassa tasa-arvo, Jeesus, tenniksen pelaaminen kerran kesässä, itsemurhapommittajien jätteenlajittelu ja se, miltä tuntuu kun tarjoilija kävelee annoksesi kanssa viereiseen pöytään. Teksti on raikasta kuin kokis lasipullossa, mutta paljastaa samalla suomalaisista jotain erittäin syvää.

JANNE SARJA (s. 1987) on kirjoittaja sekä omistamansa yrityksen ainoa työntekijä ja pääluottamusmies. Hän toimii käsikirjoittajana MTV:n *Pitääkö olla huolissaan?* -komediapaneelissa. Sarjan proosa on älykästä ja hauskaa, mutta mitä muutakaan sitä voisi väittää kustantamon myyntiprosyyrissä. *Läpimurtoteos* on Janne Sarjan esikoinen.

ISBN **978-952-234-683-4**
KL 84.2 • SID. • 160 sivua
Graafinen suunnittelu Aleksi Salokannel
Ilmestyy elokuussa

e-kirja ISBN 978-952-234-753-4

Äänikirja ISBN 978-952-234-742-8

KUVA: LAURA MALMIVAARA

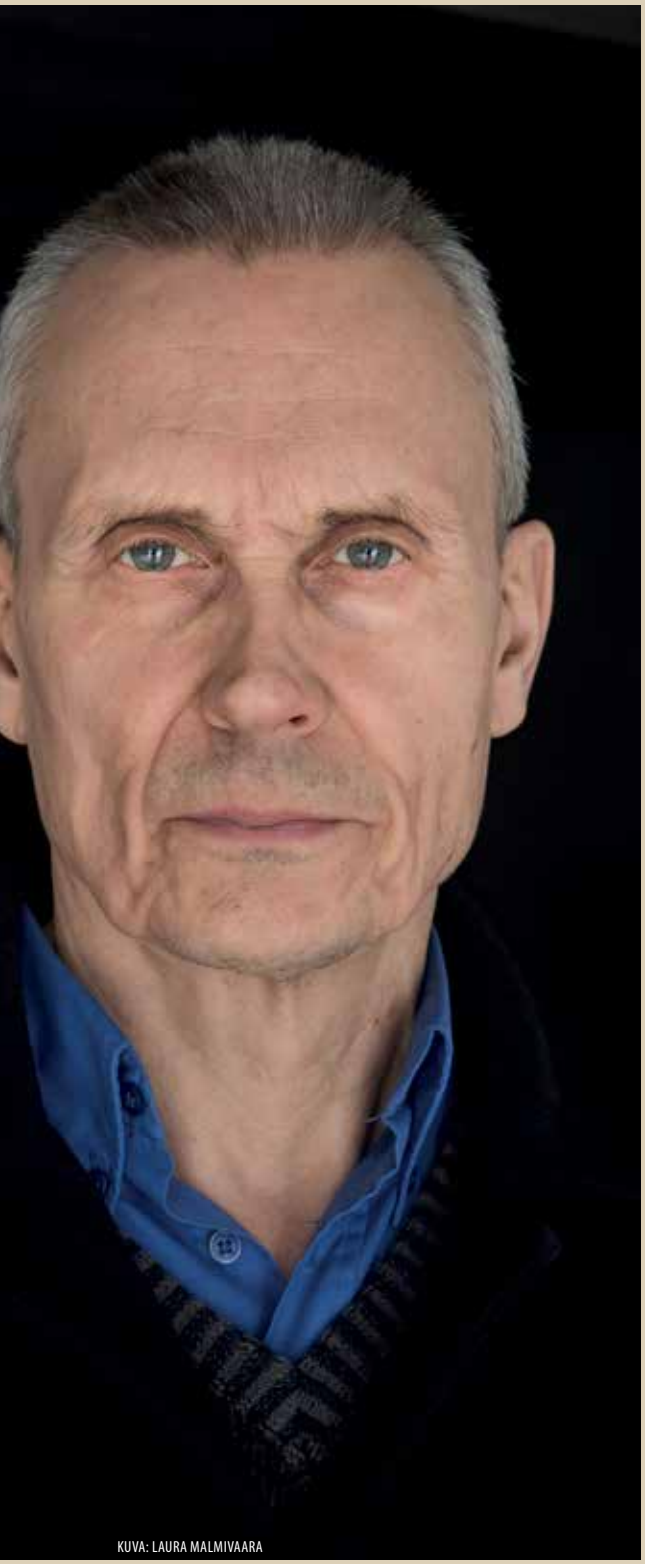

KUVA: LAURA MALMIVAARA

JUHA SEPPÄLÄ

Syntymättömän testamentti

Miltä tuntuu jäädä yhtä etäälle syntymästä ja kuolemasta?

Joelin vanhemmat kuolevat vuonna 1969 auto-onnettomuudessa. Äitinsä kohdussa kelluva Joel ei ehdi syntyä vaan jää olemattomuuden ja olemisen välitilaan, romaanin kertojaksi.

Maailmaa Joel ei pääse kokemaan, mutta hän käyttää rajatonta kertojanvapauttaan syntymättömän kohtuuttomuudella. Auki kehiytyy reilun sadan vuoden mitalle levittyvä kertomus olosuhteista, joissa Joelin sukulaiset ovat eläneet. Samalla Joel sepittää mahdollisia kohtaloita itselleen. Kuullaan myös syntymättömän kirjallisuuden monimielistä filosofiaa.

Romaanin miehisen maailman taustalla häilyy pienenä kuolleen Alman hahmo. Hän on kuin mustaan multaan haudattu pellavankukka, joka hennon sinisenä kukkii yhden päivän. Alma on sisällä historiassa toisin kuin syntymätön kertoja: espanjantauti, oman aikansa maailmanmullistus, vie Alman tämänpuoleisesta pois. Hän on vaihtoehtoisen tarinan kaiku. Joel ei saa häntä mielestään.

Mikä on maailma, jonne Joel ei syntynyt? Millainen olemassaolon raja, jota hän ei koskaan ylittänyt?

Arvostetuimpiin nykykirjailijoihimme kuuluva **JUHA SEPPÄLÄ** (s. 1956) on kirjoittanut romaaneja, novelleja ja kuunnelmia. *Hyppynaru* (1990), *Super Market* (1991), *Paholaisen haarukka* (2008) ja *Mr. Smith* (2012) olivat Finlandia-palkintoehdokkaina. Seppälä on lisäksi palkittu muun muassa Kalevi Jäntin palkinnolla 1988, Valtion kirjallisuuspalkinnolla 2000 ja Runeberg-palkinnolla 2001.

ISBN 978-952-234-711-4
KL 84.2 • SID. • 220 sivua
Graafinen suunnittelu Mika Tuominen
Ilmestyy elokuussa

e-kirja ISBN 978-952-234-754-1

Äänikirja ISBN 978-952-234-743-5

Ote kirjasta **Syntymättömän testamentti**

Tämä syntymätön olento olisi voinut tuottaa varjoromaania, sitä, jota ei koskaan julkaistaisi, johon jokainen järkevä kustantaja suhtautuisi epäluuloisesti. Olento, jonka lähtökohta olisi miltei mytologinen: naisen väkivaltaisesti halkaistu maha ja sikiön tuhoaminen, se on sotakuvastoa, ikiaikaista kapinan tarustoa... Jokaisella kirjailijalla on hallussaan käsikirjoitus, jota hän ei ole tohtinut näyttää kustantajalleen pelossa, että se hylättäisiin, että siihen suhtauduttaisiin alentuvasti, vaivautuneesti... Joutuisin ilmaisemaan asioita niin kuin osaan, niin kuin on mahdollista, kuin vieraalla kielellä ja etäisyyden päästä, tietoisena siitä, että yhtä vähän kuin erakkoon kustantajalla on varaa neljätoistasenttiseen tekijään (anomaliat voisivat houkutella edes auktorisoimattomaan kirjailijaelämäkertaan). Romaania pidettäisiin outona, sitä ei voisi sijoittaa mihinkään kirjalliseen genreen. Varjo-olento käyttäisi malleinaan itseään, läheisiään, perhettään, kytkisi yksityiselämänsä episodeja kirjaansa, jonka polttopisteeseen nousisivat miehen ja naisen raateleva suhde, rakastamisen vaikeus ja lapsuuden traumat. Hän purkaisi lapsuudenkotinsa kipeitä ongelmia, etsisi totuutta ja selitystä itsestään ja vanhemmistaan. Hänen proosansa olisi konkreettista, elokuvamaista: detaljit hahmoteltaisiin pikkupiirteisesti kuin käsikirjoituksen parenteesissa, hän porautuisi henkilöihinsä kamera-ajoin suunnaten objektiivin vuoroin heidän sisälleen, vuoroin ulkoiseen ympäristöön. Hän olisi läsnä materiaalissaan, rikkoisi välillä todellisuusilluusion puhumalla omalla äänellään ja pohtimalla kirjoittamaansa palatakseen taas laboratoriotyöhönsä ja jatkaakseen kokeitaan ihmisillä ja heidän reaktioillaan. Hän kääntelisi heitä ja heidän todellisuuttaan haluttuun asentoon ja viipaloisi sitä kuin sikiötä tietokoneohjelman avulla niskaturvoketutkimuksessa arvioitaessa trisomia 21:n riskiä. Syntynyt maailma olisi epätäydellinen, käytössä olisi vain kaaosmateriaalia. Hänen teoksensa olisi samalla kommentti kirjallisuuden kehitykseen, tarina tarinoiden joukossa, ei tarina tarinan vuoksi.

JAAKKO YLI-JUONIKAS

Mitä uudet *Galgalim*-silmäni näkivätkään

Me syötämme pojille muovia

Yli-Juonikkaan ponisarja jatkuu! Konemetsän liepeillä liikuskeleva hiljainen nuorimies herättää Tallitylleröiden etsiväryhmässä oudoksuntaa. Vain reipas ja ennakkoluuloton Nigella uskaltaa lähestyä muukalaista. Tutustuminen 23-vuotiaaseen Heikkiin tuottaa yllätyksen: hänkin fanittaa *My Little Pony* -animaatiosarjaa. Mutta onko kaikki sittenkään sitä, miltä näyttää?

Vielä enemmän Tallitylleröitä askarruttaa Timo Konemetsän ja hänen liikekumppaniensa salainen vehkeily. Varjoissa piileskelevä Seriator kiristää otettaan. Hevoset tuntuvat aistivan, että jokin on pielessä.

Mitä uudet Galgalim-silmäni näkivätkään on *Neljä ratsastajaa* -sarjan kolmas osa. Edellinen osa *Tahdon murskatappio* ilmestyi syksyllä 2019.

Turussa asuva **JAAKKO YLI-JUONIKAS** (s. 1976) on vapaa kirjailija. Hän on kirjoittanut eräitä nykykirjallisuutemme omaperäisimmistä teoksista, muiden muassa *Neuromaanin* (2012). Politiikkaa satirisoiva *Jatkosota-extra* (2017) oli Finlandia-ehdokkaana. Lajeja sekoittava ponikirjasarja *Neljä ratsastajaa* on herättänyt lukevan yleisön keskuudessa ihastusta ja hämmennystä. Kunpa kaikki kirjoissa kerrottu olisi fiktiota.

ISBN **978-952-234-712-1**
KL 84.2 • SID. • 180 sivua
Graafinen suunnittelu Safa Hovinen
Ilmestyy syyskuussa

KUVA: SAMPO KORHONEN

SILTALAN ERIKOISET

"Lyhyesti. Lisäkierteellä."

Siltalan erikoiset -äänikirjasarja esittelee kuulijoille omalaatuista kotimaista ja käännettyä lyhytproosaa; esseitä, novelleja ja pienoisromaaneja. Ajatuksella valikoituja tekstejä tulkitsevat suomalaiset huippulukijat. Sarjan ensimmäinen äänikirja *Fantastinen salaatti. Harry Salmenniemen novelleja* ilmestyi joulukuussa 2019 Antti Holman lukemana.

KUVA: LAURA MALMIVAARA

ANTTI NYLÉN (s. 1973) on Suomen merkittävin esseekirjailija. Pitkälti hänen ansiostaan laji on noussut 2000-luvulla uuteen kukoistukseen maassamme. Esseetuotantonsa lisäksi Nylén on tehnyt arvokasta työtä suomentajana.

ANTTI NYLÉN
Valitut esseet

Antti Nylénin *Vihan ja katkeruuden esseet* laittoi suomalaisen esseekirjallisuuden uusiksi ilmestyessään vuonna 2007. Kokoelma aloitti sapekkaan ja tinkimättömän esseetrilogian (*Halun ja epäluulon esseet* 2010, *Kauhun ja ulkopuolisuuden esseet* 2016), jonka kirjoitukset eivät pyri harhauttamaan lukijaansa, vaan tulevat suoraan päin ja menevät läpi. ”Kirjat ovat paljon vaarallisempia kuin kovat huumeet tai suojaamaton seksi, jotka pahimmassakin tapauksessa tekevät ihmisestä vain kuolleen […] Vahinko kiertää.”

Lukija: Olavi Uusivirta

ISBN **978-952-234-708-4**
Ilmestyy syksyllä 2020

Lukija: Ville Myllyrinne

ISBN **978-952-234-767-1**
Ilmestyy syksyllä 2020

VEIKKO HUOVINEN
Luonnonkierto

Veikko Huovisen *Luonnonkierto* on kokoelma kirjailijan julkaisemattomia tekstejä vuosilta 1950-2001: novelleja, pakinoita, lyhyitä erikoisia. *Luonnonkierron* kirjoitukset ovat Huovisen lukijalle innostava löytö. Kirjailija on rennoimmillaan, hän kokeilee, leikittelee, pakinoi, testaa huumorin rajoja. Mikään inhimillinen eikä varsinkaan eläimellinen ole *Luonnonkierrolle* vierasta.

KUVA: HARRI NURMINEN

VEIKKO HUOVINEN (1927–2009) poikkeuksellisen pitkä ja tuottelias kirjailijanura alkoi vuonna 1950 novellikokoelmalla *Hirri*. Kaikkiaan Huovinen kirjoitti yli neljäkymmentä teosta. Monipuolisesti palkittu kirjailija sai professorin arvonimen 1999.

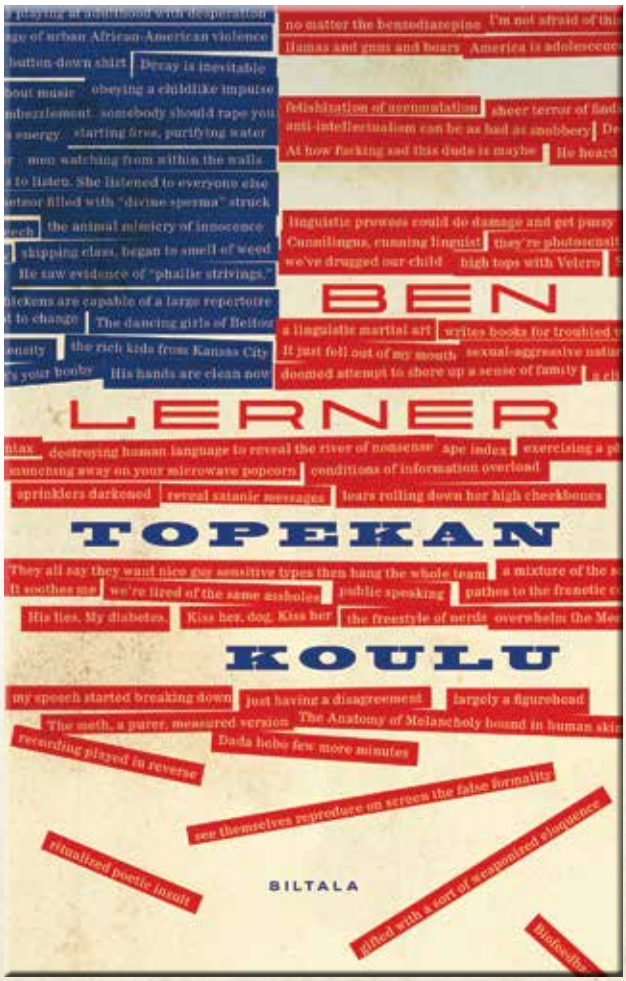

BEN LERNER

Topekan koulu

Suomentanut Markku Päkkilä

Vaikuttava kuva omiin valheisiinsa sotkeutuvasta nykyhetkestä

Adam Gordon on viimeisen vuoden opiskelija Topekan lukiossa Kansasissa. Hän on psykologivanhempien kasvatti, kunnianhimoinen runoilijanalku ja painonnoston harrastaja. Adam napsii väittelykilpailujen pääpalkintoja tragikoomisessa teinikampauksessaan, äidin ostamassa mustassa puvussa ja isältä lainatussa kravatissa, hänen edessään siintää kenties lupaava poliitikon ura. Kunnes kotikaupungissaan viimeistä yhteistä kesää viettävien nuorten kuviot sotkee Adamin sivuraiteelle ajautunut lapsuudenkaveri. Halveksitusta hylkiöstä tulee sosiaalisen nokkimisjärjestyksen alfojen maskotti: puoliksi pelle, puoliksi rakas lemmikki. Seuraukset ovat tuhoisat. Topekan esikaupungin kellarissa puhkeaa tornado, josta ei selviä ehjänä kukaan.

Autofiktion pioneeri Ben Lerner tarjoaa lukijalle aitiopaikan, josta käsin tarkastella lähivuosikymmenten amerikkalaista politiikkaa ja maailmaa, jossa vain sosiaalisesti kyvykkäät pärjäävät. Näkökulmasta ja aikakaudesta toiseen siirtyvä *Topekan koulu* yhdistelee psykoanalyysia rap-battleihin ja Trumpin Amerikkaa lukiolaisnuoren yrityksiin paikata sosiaalista herkkyyttään. Minkälaisia haasteita kohtaa vanhempi, joka yrittää kasvattaa pojastaan kunnon kansalaista disinformaation, homofobian ja toksisen maskuliinisuuden aikakaudella?

Ben Lernerin esikoisromaani *Lähtö Atochan asemalta* oli hersyvä tarina nuoren ja neuroottisen Adam Gordonin harharetkistä vanhalla mantereella. *Topekan koulu* palaa Adamin varhaisvuosiin Amerikan takahikiällä 1980- ja 1990-luvuilla.

Alkuteos: *The Topeka School*
Suomentanut Markku Päkkilä
ISBN 978-952-234-713-8
KL 84.2 • SID. • 320 sivua
Graafinen suunnittelu Mika Tuominen
Ilmestyy elokuussa

e-kirja ISBN 978-952-234-755-8

Topekan koulu oli yksi The New York Timesin valitsemista kymmenestä parhaasta kirjasta vuonna 2019.

"Mukaansatempaava... Vaikka _Topekan koulu_ sijoittuukin juuri 1990-luvun Kansasiin, makaa terapeutin sohvalla todellisuudessa koko Amerikka."
– PUBLIC BOOKS

"Donald Trump -aikakauden paras romaani. Ehkäpä huomattavin piirre _Topekan koulussa_ on tapa, jolla Lerner yhdistelee ensisilmäyksellä täysin toisiinsa liittymättömiä aiheita – psykoterapiaa, väittelykerhoja, politiikkaa, avioliiton draamaa – ja luo tarinan, joka on vilpitön ja runsas."
– RYAN LACKEY, SLANT

"Virtuoosimainen ja hauska; _Topekan koulu_ tarjoaa eturivin paikan psykologiseen oivallukseen siitä, mitä ihmettä Amerikalle oikein on tapahtunut."
– APPLE, BEST BOOKS OF OCTOBER

KUVA: MATT LERNER

Ote kirjasta **Topekan koulu**

He ajelehtivat Amberin isäpuolen veneessä keskellä autiota tekojärveä, jota ympäröi iso pientaloalue. Oli alkusyksy ja he joivat Southern Comfortia suoraan pullosta. Adam istui veneen kokassa ja katseli rannalla väräjävää sinistä valoa joka oli luultavasti peräisin ikkunasta tai lasiovesta loistavasta televisiosta. Hän kuuli Amberin sytyttimen rasahduksen ja näki ylleen tuprahtavan savupilven, joka haihtui ilmaan. Hän oli puhunut jo hyvän aikaa.

Kun hän kääntyi katsomaan millaisen vaikutuksen puhe teki, Amber oli poissa, farkut ja svetari oli viikattu pikku pinoksi, jonka päälle oli pantu vesipiippu ja sytytin.

Hän huusi Amberia nimeltä yhtäkkiä tietoisena ympäröivästä hiljaisuudesta ja laski kätensä kylmään veteen. Mitään tajuamatta hän otti valkoisen svetarin ja haisteli siihen Clintonjärvellä alkuillasta tarttunutta savunhajua ja synteettistä laventelintuoksua, jonka hän tunnisti Amberin suihkugeeliksi. Hän huusi uudestaan, kovempaa, tähyili ympärilleen. Pari lintua lensi hipoen järven peilityyntä pintaa. Ei sittenkään, ne olivat lepakoita. Milloin Amber oli sukeltanut tai pulahtanut veteen, miten ihmeessä hän ei ollut kuullut loiskahdusta ja mitä jos Amber oli hukkunut?

BEN LERNER on yhdysvaltalainen runoilija ja prosaisti, joka on syntynyt vuonna 1979 Topekassa, Kansasissa. Hän on julkaissut kolme runokirjaa, kolme romaania ja esseistisen pamfletin _The Hatred of Poetry_. Hänet on palkittu muun muassa MacArthur-säätiön "Genious Grantiksi" kutsutulla palkinnolla, joka jaetaan vuosittain kouralliselle yhdysvaltalaisia poikkeuksellisesta lahjakkuudesta omalla alallaan. Lerneriltä on aiemmin suomennettu hänen esikoisromaaninsa _Lähtö Atochan asemalta_ (2017).

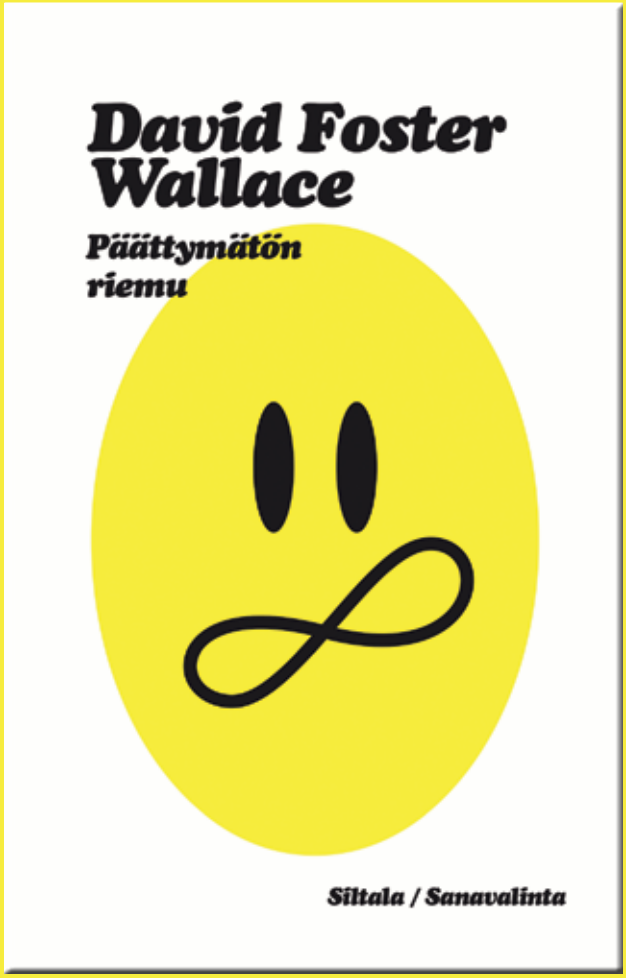

Alkuteos: *Infinite Jest*
Suomentanut Tero Valkonen
ISBN **978-952-234-653-7**
KL 84.2 • SID. • n. 1300 sivua
Graafinen suunnittelu Ilkka Kärkkäinen
Ilmestyy lokakuussa

e-kirja ISBN 978-952-234-766-4

DAVID FOSTER WALLACE

Päättymätön riemu

Suomentanut Tero Valkonen

David Foster Wallacen legendaarinen pääteos viimein suomeksi

David Foster Wallace, sukupolvensa ylistetyin amerikkalaiskirjailija, ajatteli ja tutki koko uransa ajan kokeellisuuden ja viihdyttävyyden suhdetta kirjallisuudessa. Suurromaani *Päättymätön riemu* (*Infinite Jest,* 1996) on hänen kunnianhimoisin käytännön yrityksensä näiden ulottuvuuksien yhdistämiseksi.

Teos on rönsyilevän monimuotoinen ajankuva, filosofinen tutkielma ja kreisikomedia, joka käsittelee muun muassa riippuvuuksia, mainontaa, tennistä, elokuvateoriaa ja terrorismia.

Romaanissa eletään lähitulevaisuudessa, jossa vuodet on nimetty sponsoriyritysten tuotteiden mukaan. Päätarinat sijoittuvat päihdeparantolaan ja tennisakatemiaan, ja ne linkittyvät salaperäiseen elokuvaan, jonka sanotaan olevan hengenvaarallisen viihdyttävä: lyhytkin altistus saa katsojan menettämään mielenkiintonsa kaikkeen muuhun.

Wallace tutkii mestariteoksessaan muun muassa sitä, mitä riippuvuudet tekevät ihmiselle ja miksi viihteestä on tullut länsimaisen ihmisen elämää hallitseva asia.

Teos yhdistää taidokkaasti eri kielirekistereitä puhekielen rosoisuudesta korkeakirjallisiin jaksoihin ja populaarikulttuuriviittauksiin. Mahdottomaksi väitetyn käännöstyön on sankarillisesti suorittanut Tero Valkonen, joka on aiemmin suomentanut esimerkiksi Thomas Pynchonia, H. G. Wellsiä, Margaret Atwoodia ja Arthur Conan Doylea.

”Wallace piirtää romaanissaan dystooppisen näkymän kansakunnasta, jonka väestö ei koostu vastuullisista kansalaisista vaan narsismiinsa ja solipsismiinsa vajonneista katsojista, jotka ovat niin mielihyväorientoituneita, etteivät kykene vastustamaan välittömän tarpeiden tyydytyksen houkutusta. Viihdespektaakkeli lupaa suunnatonta onnea mutta vaatii raskaan hinnan: se mitä katsoja kuvittelee kiihkeästi haluavansa, suistaa hänet perikatoon.” – Tommi Melender

[SUOMENTAJAN MIKROHAASTATTELU]

– Merriam-Webster-sanakirja antaa sanalle ”jest” yhtenä – joskaan ei ensisijaisena – merkityksenä ”gaiety and merriment” (esimerkkilauseena *Hamletin ”I knew him, Horatio: a fellow of infinite jest”*). Suomentaja Tero Valkonen, miten päädyit ”Päättymättömään riemuun” suomennoksen nimenä, ja oliko pöydällä muita ehdokkaita?

– Koska kirjan nimi tulee suoraan *Hamletista*, katsoin ensimmäiseksi, onko näytelmän suomennoksia mahdollista hyödyntää. Kävi ilmi ettei sanaparia ole käännetty tavalla, josta olisi nimeksi, joten se ajatus piti hylätä. Seuraavaksi totesin, että kielellisesti oikea ja matemaattisesti pätevä ”ääretön” ei kuulosta suomeksi hyvältä tällaisen kirjan nimessä, joten ryhdyin pallottelemaan ”loputonta” ja ”päättymätöntä”, joista ensimmäinen oli alkuun vahvoilla mutta jälkimmäinen sitten voitti. Toinen sana taas oli aluksi ”huvi”. Myös ”pilaa” ehdotettiin, mutta koska halusin nimeen vahvan viittauksen siihen pysyvään tunnetilaan, jonka kirjan lumoava videonauha katsojassaan tuottaa, pila ei oikein käynyt. ”Riemu” taas kuulosti pidemmän päälle komeammalta kuin huvi. Tästä siis ”Päättymätön riemu”.

DAVID FOSTER WALLACE (1962–2008) oli yksi amerikkalaisen nykykirjallisuuden tärkeimmistä tekijöistä. Ithacassa New Yorkin osavaltiossa syntyneen Wallacen ensimmäinen romaani *The Broom of the System* ilmestyi vuonna 1987. Vuonna 1996 ilmestynyt *Infinite Jest* on amerikkalaisen postmodernistisen kirjallisuuden klassikko. Hänen kolmas romaaninsa, vuonna 2011 postuumisti ilmestynyt *The Pale King*, oli Pulitzer-romaanipalkintoehdokas.

Siltala on aiemmin julkaissut Wallacelta Juhani Lindholmin suomentamana esseeteoksen *Hauskaa, mutta ei koskaan enää* (2012) sekä lyhytproosavalikoimat *Vastenmielisten tyyppien lyhyitä haastatteluja* (2014) ja *Kummatukkainen tyttö* (2016).

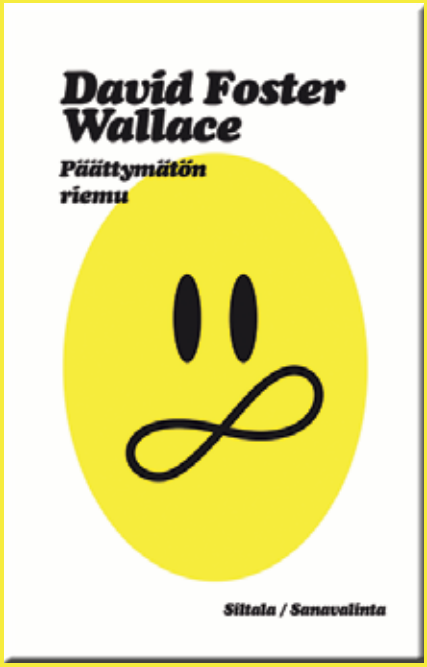

[KIRJAILIJASTA KUSTANTAJAKSI]

”Olen velkaa seuraaville henkilöille kirjallisesta elämästäni. Matti Rossi, Kristiina Kivivuori, Aarno Peromies, Oili Suominen, Seppo Loponen, Arto Häilä, Pentti Saaritsa, Kersti Juva, Kristiina Rikman, Liisa Ryömä, Helene Bützow, Kristiina Drews, Juhani Lindholm, Outi Menna, Tarja Roinila, Arja Pikkupeura, Ville Keynäs, Anu Partanen, Kaijamari Sivill, Tero Valkonen. Tässä vain osa niistä huippuluokan suomentajista, joita ilman minulla eikä monella muullakaan olisi ollut mahdollisuutta tutustua maailmankirjallisuuden uskomattomiin aarteisiin.

Olen harrastanut David Foster Wallacea vähän yli kymmenen vuotta, tankaten alkukielellä ja nauttien Juhani Lindholmin loistavista Wallace-käännöksistä. Nyt kun avautui mahdollisuus osallistua hänen pääteoksensa julkaisemiseen yhdessä Siltalan kanssa, en epäröinyt hetkeäkään. Kerrankin saan maksaa velkaani takaisin konkreettisesti. Kirjoittamaan oppii vain lukemalla. Ja ilman suomentajien työtä en olisi saanut lukea niin monipuolisesti ja niin paljon. Tämänkin jälkeen jään velkaa, mutta kuuluisaa lausahdusta muunnellen: kääntäminen kannattaa aina.”

– Kari Hotakainen, Sanavalinta Oy

Ote kirjasta **Päättymätön riemu**

Talon avustajat kehottavat asukkaita menemään eturiviin, niin lähelle että puhujan nenähuokoset näkyvät, ja tavoittelemaan samastumista sen sijaan että lähtisivät vertailemaan. Kuten todettua, *samastuminen* tarkoittaa myötätuntoista suhtautumista. Samastuminen on näissä porukoissa helppoa, mikäli ei erityisesti tunne vertailun tarvetta. Jos nimittäin istuu eteen ja pitää korvat auki, jokaisen puhujan kertomus alamäestä ja vapaasta pudotuksesta ja periksi antamisesta on viime kädessä samanlainen, ja samanlainen kuin omasi: ensin hauskaa aineen kanssa, sitten salakavalan pikkuhiljaa vähemmän hauskaa, sitten merkittävästi vähemmän hauskaa koska tyyliin filmi katkeaa ja palaa moottoritiellä 145 kilometrin tuntivauhdissa ventovieraitten seurassa, aamulla saattaa herätä vieraista lakanoista eikä petikumppani edes muistuta mitään tunnettua nisäkästä, tulee kolmen päivän putkia joista havahduttua täytyy ostaa sanomalehti jotta tietää edes missä kaupungissa on; tosiaan asteittain aina vain vähemmän hauskaa mutta toisaalta kumminkin ruumiillista tarvetta saada lisää, siinä vaiheessa, sen sijaan että homman nimi olisi vapaaehtoinen hauskanpito; ja ennen pitkää ei enää yhtään hauskaa ja siihen päälle kaamea päivittäinen käsiä tutisuttava tarve, sitten kauhu, ahdistus, järjettömät pelkotilat, etäisiä seireenin lailla houkuttavia muistumia että joskus oli hauskaa, ongelmia eri viranomaisten kanssa, polvet alta notkauttavia päänsärkyjä, lieviä kohtauksia ja koko joukko erinäisiä menetyksiä, kuten asia AA:ssa ilmaistaan –

”Ja sitten tuli päivä kun multa meni juomisen takia duuni alta.” Concordin John L:llä on valtava roikkumaha eikä persettä ollenkaan, juuri niin kuin joidenkin vanhojen äijien perse tuntuu imeytyvän ruumiiseen ja pullahtavan edestä ulos mahana. Raitistunut Gately treenaa joka ilta vatsalihaksia, koska pelkää saman tapahtuvan joskus hänellekin,

kolmekymppiä sentään paukkuu kohta täyteen. Gately on niin valtava, että hänen takanaan on monta riviä tyhjää. John L:llä on suurin Gatelyn ikinä näkemä avainnippu. Se on semmoisessa talonmiestyyppisessä ketjussa, jonka voi kiinnittää vyölenkkiin, ja John L. kilistelee sitä huomaamattaan, tajuamatta, tulee koetelleeksi kuulijoiden hermoja. Hänellä on myös talkkarin harmaat housut. ”Duuni meni alta”, hän sanoo. ”Tai ei se nyt alta mennyt. Mutta minä vaan könysin yksi päivä sinne ja siellä oli joku toinen äijä hommissa”, mikä naurattaa yleisöä jälleen.

– sitten lisää menetyksiä, joiden tuottamaa tuskaa vain aine tuntuu lievittävän, ja tässä vaiheessa on tietysti mahdotonta myöntää, että juuri aine aiheuttaa menetykset joihin tuo lohdun –

”Alkoholi tuhoaa *hitaasti* mutta *varmasti*, näin sanoi kaveri ensimmäisenä iltana kun tulin taloon, Concordissa nimittäin, ja siitä kaverista tuli meikäläisen kummi.”

– sitten vähemmän lieviä kohtauksia, liian nopeiden lopetusyritysten tuottamaa deliriumia, tutustumista täysin henkilökohtaisiin hyönteisiin ja jyrsijöihin, vielä yksi putki ja heti perään ihon alla möyriviä ötököitä; lopulta sen vääjäämätön myöntäminen että jokin raja on ylitetty, ei auta kuin heristää nyrkkiä taivaalle, pyytää itse Jumala todistajaksi ja vannoa että korkki pannaan kiinni, se on loppu nyt, sitten ehkä muutama rystyset valkoisina kärvistelty selvä päivä, retkahdus, lisää vannomista, kellon tuijottelua, barokkiseksi äityvää itsesäätelyä, toistuvia retkahduksia aineen hellään huomaan tyyliin kahden päivän nenänvalkaisujen jälkeen, järjen vieviä krapuloita, tajunnan lanaavaa syyllisyyttä ja itseinhoa, yhä monimutkaisempia sääntöjä (esim. ei koskaan ennen aamuyhdeksää, ei arki-iltana, vain kun kuu jo taivaalla kapenee, ainoastaan ruotsalaisten seurassa), joiden noudattamisesta ei myöskään tule mitään –

”Aina kun olin kännissä, halusin olla selvin päin, ja kun olin selvin päin, halusin känniin”, John L. sanoo, ”sillä tavalla minulta meni monta vuotta, ja voin vakuuttaa ettei se mitään elämää ole, se on vittu kuolema vaikka henki vielä pihisee.”

– sitten käsittämätöntä henkistä kärsimystä, kuin ihmissielun peritoniittia, psyykkistä ahdinkoa, mielisairauden pelkoa (jos minä kerran haluan lopettaa niin miksen pysty lopettamaan, paitsi jos olen hullu?), vatsahuuhteluja, katkaisujaksoja, kinaa kotirintamalla, taloudellista alamäkeä ja ennen pitkää menetyksiä myös kotirintamalla –

”Ja sitten multa meni vaimo alta. Jos näin voi sanoa. Mutta minä vaan könysin yksi päivä kotiin ja siellä oli joku toinen äijä hommissa” mikä ei juuri yleisöä naurata, mutta tuskaisen tuntuista nyökkäilyä näkyy sitäkin enemmän: kotirintaman menetykset tahtovat olla tapauksesta toiseen samoja.

– sitten vihoviimeisiä koulutus- tai työmahdollisuuksia, töihinkelpaamattomuutta, taloudellista perikatoa, haimatulehdusta, kaiken alleen peittävää syyllisyyttä, veristä oksennusta, kirroottista hermosärkyä, pidätyskyvyttömyyttä, hermosairauksia, munuaistautia, sysimustaa masennusta, raastavaa tuskaa josta aine vapauttaa kerta kerralta vähemmäksi aikaa, ja sitten, lopulta, ei enää helpotusta mistään, ollaan tultu pisteeseen jossa päätä ei saa niin sekaisin että tuska lakkaisi, aine herättää todellista inhoa, *inhoa*, mutta siitä ei silti pääse irti, lopettamista haluaa enemmän kuin mitään koskaan, aineessa ei ole mitään hauskaa ja on mahdotonta uskoa että siitä on koskaan pitänyt, mutta silti ei pysty lopettamaan, koko tilanne tuntuu jumalauta mielisairaalta, kuin minuus olisi haljennut kahtia, sitä on valmis myymään vaikka äitinsä eikä silti pysty lopettamaan, ja viimein se vanha ystävä, aine, riisuu hilpeän naamionsa viimeisenkin kerroksen, on keskiyö ja naamiot riisutaan ja aineen näkee lopulta kaikessa koruttomuudessaan, sairautta katsoo ensi kerran silmästä silmään, näkee mitä se on kaiken aikaa ollut, sitä katsoo keskiyöllä peiliin ja tajuaa minkä kahleissa on, mitä itsestä on tullut –

”Vittu kuolema, vaikka henki vielä pihisee, ei se ole elämää nähnytkään, loppuvaiheessa minä olin jo epäkuollut, en elossa ollenkaan, eikä muuten kuolemisen ajatus ollut mitään verrattuna siihen että sitä olisi jatkunut vielä viisi tai kymmenen vuotta ja henki olisi mennyt vasta sitten”, mihin yleisö nyökkäilee kuin tuulinen niitty, kysy kuule vain osataanko huoneessa samastua.

VAPPU KAARENOJA–AURORA RÄMÖ

Tytöt

Suomalaisen tasa-arvon perusteet

Kertomus maasta, jossa ei enää voi olla liian nainen johtamaan.

Joulukuussa 2019 Suomessa aloitti hallitus, jonka kaikki viisi kärkiministeriä ovat naisia. Pääministeri Sanna Marinin johtaman hallituksen nimittäminen sai amerikkalaisen talk show -juontajan ihmettelemään, onko Suomi kenties paikka *Wonder Woman* -elokuvasta. Alle 35-vuotiaiden naispuolisten puoluejohtajien esiinmarssi ylitti uutiskynnyksen ympäri maailman.

Naisvaltainen hallitus ei syntynyt tyhjästä, vaan sen takana vaikuttavat lukemattomat suomalaisen yhteiskunnan kehityskulut. Suomessa naiset saivat äänioikeuden vuonna 1906, ensimmäisinä Euroopassa. Naispresidenttiä on seurannut parikin naispääministeriä. Hyvinvointiyhteiskunta, koululaitos ja perhelainsäädäntö ovat saaneet aikaan sen, että naisen ei tarvitse valita uran ja kodin välillä.

Tytöt kuljettaa lukijansa halki Suomen 1900-luvun historian ja punoo sen lomaan tositarinat viidestä naisesta, jotka ovat antaneet kasvot suomalaiselle yhteiskunnalle. Samalla se kertoo, miksi Suomessa ei enää voi olla liian nuori ja liian nainen tärkeisiin tehtäviin noustakseen.

ISBN 978-952-234-727-5
KL 32 • SID. • 220 sivua
Graafinen suunnittelu Aleksi Salokannel
Ilmestyy syyskuussa

e-kirja ISBN 978-952-234-760-2

Äänikirja ISBN 978-952-234-749-7

VAPPU KAARENOJA (s. 1988) ja **AURORA RÄMÖ** (s. 1987) ovat helsinkiläisiä toimittajia. He työskentelevät Suomen Kuvalehdessä. Aiemmin he ovat kirjoittaneet muun muassa Helsingin Sanomiin, Imageen ja Ylioppilaslehteen. Heidät on palkittu useilla journalistipalkinnoilla.

KUVA: TOUKO HUJANEN

Robert Wilhelm Ekman
Keisari Aleksanteri II avaa säätyvaltiopäivät keisarillisen palatsin Valtaistuinsalissa 1863,
Suomen ritariston ja aatelin kokoelmat
Ritarihuone
Kuva: Kansallisgalleria / Hannu Pakarinen

JANNE HAIKARI–MARKO HAKANEN
–ANU LAHTINEN–ALEX SNELLMAN (toim.)

Aatelin historia Suomessa

Valtapelejä ja verkostoja

Aatelin historia Suomessa luo uuden ja monivivahteisen kuvan säädystä, joka läpi historian oli tapahtumien polttopisteessä. Aatelin historia on häikäilemätöntä lahjontaa ja aitoa jaloutta, kylmiä naimakauppoja virkaurien hyväksi ja puhdasta rakkautta, yhteiskunnallista vastuunkantoa ja talonpoikien kurittamista. Aateluuden ytimessä ovat aina olleet kysymykset eliitin muodostamisesta ja ylläpidosta. Millaisia ihmisiä halutaan vallankäyttäjiksi? Miten johtajia palkitaan?

Aatelia tarkastellaan Suomen ja suomalaisten näkökulmasta unohtamatta kuitenkaan eri aikakausien valtiollisia kokonaisuuksia. Teemoissa liikutaan perhepiireissä, sukuverkostoissa ja seurapiireissä. Aatelin arkiseen elämään on vuosisatojen ajan kuulunut ylellisyyttä, mutta myös kamppailua selviytymisestä. Eturivin aateliset ovat eläneet yltäkylläisyydessä ja toimineet yhteiskunnan kulttuurisina edelläkävijöinä. Elämä on usein ollut kamppailua säädynmukaisten kulissien ylläpidosta. Aineellinen maailma nostaa esiin viime aikoina yhä enemmän kiinnostusta herättäneen materiaalisen kulttuurin: vaakunat ja kartanot, aateliselämän aineelliset puitteet.

Teos tarkastelee aatelia lintuperspektiivistä: Missä määrin se hallitsi poliittista ja taloudellista eliittiä? Kuinka aatelissääty toimi valtiopäivillä? Miten se johti maata? Samalla nostetaan esiin yksityisen ja julkisen häilyvä tai suorastaan olematon ero. Sukuverkostot olivat valtaverkostoja, avioliittokaupat ja seuraleikit valtapelejä. Hallinnon toimintaa ohjasivat viralliset säädökset, mutta niiden rinnalla vaikuttivat myös eliitin verkostot ja aatelin kunniakoodisto. Aatelin kautta politiikan ja vallankäytön historiasta avautuvat sen epäviralliset ja epämuodolliset puolet. Katsaus menneisyyden valtapeleihin, kansallisten rajojen yli käyviin identiteettikysymyksiin ja kulttuuristen vaikutteiden leviämiseen on historiaa, joka puhuttelee nykypäivää. Teos päättyy vuoteen 1919, jolloin aateloinnit kiellettiin Suomessa.

TEOKSEN TOIMITTAJAT

Dos. **JANNE HAIKARI** on tutkimuksissaan tarkastellut eri teemoja useilta aikakausilta. Väitöksessään hän tutki 1600-luvun hallinto- ja sosiaalihistoriaa Porin kreivikunnassa.

FT **MARKO HAKANEN** on varhaismoderniin sosiaali- ja kulttuurihistoriaan erikoistunut historiantutkija.

Dos. **ANU LAHTINEN** toimii Suomen ja Pohjoismaiden historian professorina Helsingin yliopistossa. Hänen erityisalansa on Ruotsin ajan sosiaalihistoria.

FT **ALEX SNELLMAN** on 1800-luvun sosiaalihistoriaan erikoistunut historiantutkija. Väitöksessään hän tutki Suomen aatelia yhteiskuntaryhmänä 1809–1939.

ISBN **978-952-234-346-8**
KL 92 • SID. • 450 sivua • Kuvitus 4/4
Graafinen suunnittelu Tuula Mäkiä
Ilmestyy syyskuussa

e-kirja ISBN 978-952-234-756-5

HANNELE JYRKKÄ

Etsijä

Tero Saarisen tie nykytanssin ikoniksi

Tero Saarinen (s. 1964) on rakentanut poikkeuksellisen uran tanssijana, koreografina ja Tero Saarinen Companyn taiteellisena johtajana.

Vasta nuorukaisena tanssimisen aloittanut tulisielu raivasi tiensä parissa vuodessa Suomen kansallisbaletin estradeille, mistä matka jatkui butolegenda Kazuo Ohnon oppiin Japaniin. Pariisissa Saarinen hurmasi yleisönsä säkenöivänä soolotaiteilijana ja ranskalais-koreografi Carolyn Carlsonin luottotanssijana. Igor Stravinskyn *Kevätuhriin* pohjaavaa Hunt-sooloaan palkittu taiteilija on esittänyt 174 kertaa, 83 kaupungissa.

Saarinen on esiintynyt ryhmänsä kanssa yli 40 maassa, kaikilla mantereilla. Faneja löytyy niin Ranskasta, Isosta-Britanniasta ja Yhdysvalloista kuin Japanista, Koreasta ja Etelä-Afrikasta. Kriitikot The New York Timesista The Australianiin ovat nostaneet Tero Saarisen työt viime vuosikymmenten parhaiden tanssiteosten joukkoon.

Tanssitoimittaja Hannele Jyrkkä lähti Saarisen kintereille – harjoitussaleihin ja uusimman *Third Practice* -teoksen varhaisimpiin luomisprosesseihin, näyttämöiden kulisseihin ja taiteilijan keittiöön. Vuoden aikana selvisi, miten hiihtämistä rakastavasta pojasta kasvoi kansainvälisesti rakastettu nykytanssin rokkistara.

Odotettu ensimmäinen tieto- ja henkilökirja Tero Saarisesta kuljettaa lukijansa niin tanssitaiteilijan poikkeukselliseen lapsuuteen, taiteilijaelämän kovaan ytimeen kuin puhuttelevaan saaris-ajatteluun, jota noudattamalla kuka tahansa voisi elää vielä vähän rohkeammin.

ISBN 978-952-234-635-3
KL 99.1 • SID. • 200 sivua • Kuvitus
Graafinen suunnittelu Elina Warsta
Ilmestyy syyskuussa

e-kirja ISBN 978-952-234-757-2

”Tanssi oli väylä johonkin sellaiseen, mitä en osannut nimetä tai selittää. Se tuntui vain oikealta, vapauttavalta ja täydeltä, täydemmältä kuin mikään muu aikaisemmin.”
– Tero Saarinen

KUVA: LAURA MALMIVAARA

Ote kirjasta **Etsijä**

Miten tanssiteokset todella syntyvät

Kesä 2018 on ohi. Syyskuista Bulevardia on vielä lämmin kulkea, kun suuntaan Tero Saarisen 48. tanssiteoksen ensimmäisiin harjoituksiin. Olen saanut luvan kulkea mukana uuden työn tekoprosessin kaikissa vaiheissa, avaamassa verhoja sellaiseen, mitä katsojat eivät yleensä pääse näkemään.

Ensimmäinen treeniviikko. Ensi-ilta yhdeksän kuukauden kuluttua. Claudio Monteverdin myöhäisrenessanssin ja varhaisbarokin madrigaaleista sytykkeensä saanut teosidea alkaa heti saada hahmoa. Aamun lämmittelytunnin jatkeeksi Saarinen liikkuu jo tanssijoiden edessä. Huimalla vauhdilla syntyy jotakin, mille ei ole vielä nimeä.

Saarisen menoa katsoessa vahvistuu se tosiasia, että teokset perustuvat yhä vahvasti hänen omaan ainutlaatuiseen tapaansa liikkua. Vuosikymmenten saatossa tuo liikkuminen on kiteytynyt liikekielen aakkosiksi ja Tero Saarinen Companyn tanssi niin sanotusti saarismaiseksi. Nyt on tilaisuus päästä liki sitä, miten kaikki syntyy. Hillittömällä tempolla ainakin!

Aamun ensi tunnista alkaen toistuu yksi sana ylitse muiden. Maa.

”Maa maistuu, maa maistuu.”

”Tunne jalkojen paino maata vasten. The soil! Sun täytyy ymmärtää, mistä se paino tulee.”

”Root yourself. Se juurrutuksen maku.”

”Koko ajan jalkapohja haistelee, maistelee mennyttä kesää.”

”Handshake with the legs – terve maa, terve Helsinki.”

”Happy landing!”

HANNELE JYRKKÄ (s. 1969) on tanssikriitikko, toimittaja ja viestinnän ammattilainen, joka on tehnyt neljä tietokirjaa tanssista sekä lukuisia muita tanssijulkaisuja. Hänen käsialaansa ovat suomalaisten nykykoreografien työtä käsittelevät, erinomaisen vastaanoton saaneet teokset *Nykykoreografin jalanjäljissä – 37 tapaa tehdä tanssia* (2011) ja *Tanssintekijät* (2005). Jyrkän toimittama *Hetken kannattelija* -kirja (2008) tanssitaiteilija Reijo Kelasta sai tiedonjulkistamisen valtionpalkinnon vuonna 2009.

Jyrkkä on kirjoittanut tanssiarvioita muun muassa Helsingin Sanomiin, ja tehnyt aiemmin tanssitoimittajan töitä muun muassa Tanssi-lehden ja Finnish Dance in Focus -lehden päätoimittajana. Nykyään hän työskentelee tiedotuspäällikkönä Teos-kustantamossa.

TERO SAARISEN KUVA: MARITA LIULIA

KUVA: LAURA MALMIVAARA

MATTI KLINGE

Mannerheimin unet

Päiväkirjastani 2019–2020

”Sivistyksen puolustajan Matti Klingen päiväkirjat eivät tuota pettymystä.”
– HANNU NIKLANDER, KESKISUOMALAINEN

MATTI KLINGE (s. 1936) on Suomen tunnetuimpia historiantutkijoita ja kulttuurikeskustelijoita. Hänen laajaan tuotantoonsa kuuluu muun muassa vuonna 2012 alkanut muistelmasarja, jonka viimeisin osa on nimeltään *Euroopan murros, Proust ja Kross. Muistelmia 1990–2001.* Klinge toimi Helsingin yliopiston historian professorina vuosina 1975–2001.

ISBN **978-952-234-726-8**
KL 84.2 • SID. • 240 sivua
Graafinen suunnittelu Marja Leskelä
Ilmestyy syyskuu

Päiväkirjasarjan nide no 22. Professori Klinge pohtii Aleksis Kiveä ja brexitiä, roomalaisia kirjailijoita ja pääministeri Rinteen eroa. Hän seuraa Ranskan keltaliivien protesteja ja Ukrainan tilannetta, analysoi kriittisesti eri merkkivuosien viettoa kotimaassa ja lukee, lukee…

Ote kirjasta **Mannerheimin unet**

Lokakuun 19:ntenä

Sairaalasta palattuaan marsalkka asui pari päivää lähetystössä ennen lähtöään Portugaliin ja kertoi unistaan, tai ehkä puolivalvekuvitelmistaan. Stalin oli kutsunut hänet Moskovaan. Hän oli kieltäytynyt mutta joutunut kuitenkin lähtemään, junalla, mutta vastassa oli ollut vain yksi virkamies. Hotellista käsin hän oli ilmoittanut olevansa sairas ja tulevansa tapaamaan Stalinia vain, jos hänet kannettaisiin. Stalin oli silloin määrännyt, että hänelle annettiin hevonen, joukkoja ja kansaa oli määrätty tulemaan suurelle torille ja hänen tuli ratsastaa ihmismassan läpi Kremliin --- siihen uni päättyi.

Seuraaavana päivänä marsalkka kertoi toisesta unestaan. Portugalin diktaattori Salazar olisi kutsunut hänet jäämään pysyvästi Lissaboniin, mutta marsalkka olisi palannut Suomeen ja joutunut Stalinin kutsumaksi Moskovaan, jonne hänet oli viety lievästi väkisin; unessa oli väitelty Leningradin pommittamisesta ja Itä-Karjalasta. ”Kysyin: miten uni päättyi? Mannerheim: tietenkin niinkuin ne aina päättyvät --- minua kidutettiin. Sitten hän antoi perusteellisen kuvauksen siitä, miten häntä oli kidutettu.” Seuraavana päivänä oli tullut Salazarilta kirje!

Nämä fantasiat valaisevat vanhan Mannerheimin ajatuksia ja pelkoja --- ne tuovat marsalkan henkilökuvaan aivan uudenlaisia aineksia...

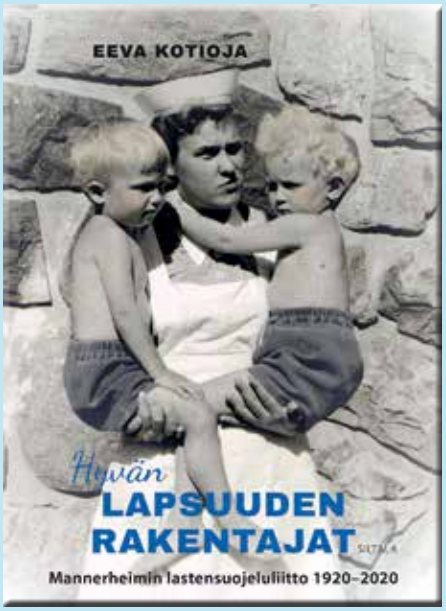

EEVA KOTIOJA

Hyvän lapsuuden rakentajat

Mannerheimin lastensuojeluliitto 1920–2020

KUVA: PEKKA LÄHTEENMÄKI

Lastensuojelutyön arkea juhlapuheiden takaa

Mannerheimin lastensuojeluliiton 100-vuotishistoria sukeltaa syvälle kansalaisjärjestön tarinaan. Liiton historia on vain vähän lyhyempi kuin itsenäisen Suomen, ja sen kautta avautuu näkymä lasten ja lapsiperheiden hyväksi tehtyyn työhön maan historian murroskohtina. Sotavuodet, jälleenrakennus, hyvinvointivaltiokehitys, 1990-luvun lama ja tietoyhteiskunnan murros muodostavat kehyksen, jonka sisällä Mannerheimin lastensuojeluliitto on toiminut.

Kirjassa käydään läpi liiton perustaminen ja siihen johtaneet tekijät, ensimmäisten neljän vuosikymmenen nopea ja määrätietoinen laajentuminen, joka vaikeutui 1960-luvun yhteiskunnallisten mullistusten myötä. Sen jälkeen liiton työssä painottui yhteiskunnallinen vaikuttaminen sekä lasten ja perheiden henkisen hyvinvoinnin edistäminen. Tärkeässä roolissa 1970-luvulta eteenpäin oli lasten oman äänen huomioiminen, erityisesti lasten ja nuorten puhelimen kautta.

Hyvän lapsuuden rakentajat nostaa esiin ihmisiä, onnistumisia ja vaikeuksia – lastensuojelutyön arkea juhlapuheiden takaa. Kirjan keskiössä ovat Mannerheimin lastensuojeluliiton työntekijät ja vapaaehtoiset, jotka ovat tehneet työtä lasten hyväksi niin Lastenlinnassa ja neuvoloissa, Ugandan kehitysyhteistyöhankkeissa kuin perhekahviloissakin.

Teos tarkastelee Mannerheimin lastensuojeluliiton roolia kunnan ja valtion päättäjien rinnalla ja sosiaalisen innovoinnin ehtymättömänä lähteenä. Liiton työ on ulottunut jokaiselle lasten elämän osa-alueelle, lainsäädännöstä koulutielle ja keskoskaapista hammaspesulle.

EEVA KOTIOJA (s.1982) on filosofian tohtori ja historiantutkija. Hän on tutkinut naisten yhteiskunnallista vaikuttamista, 1800-luvun perhehistoriaa ja sukuverkostojen rakentumista.

Lastenlinna evakuoitiin Nastolaan 1939, talvisodan sytyttyä.

ISBN **978-952-234-676-6**
KL 37.42 • SID. (yliveto) • 300 sivua
Graafinen suunnittelu Tuula Mäkiä
Ilmestyy lokakuussa

KUVA: ARI HEINONEN

RIITTA KYLÄNPÄÄ (s. 1957) on pitkän linjan journalisti, joka on viimeksi työskennellyt Suomen Kuvalehdessä. 2017 hän julkaisi elämäkertateoksen *Pentti Linkola – ihminen ja legenda*, joka voitti Tieto-Finlandia-palkinnon.

RIITTA KYLÄNPÄÄ

Utelias mieli

Claes Anderssonin elämä

"Mielummin elävänä demonien pitopöydässä kuin eristettynä, kutistettuna, jähmettyneenä, amputoituna."

Claes Andersson,

***Ihminen sielunsa kaltainen* (1984)**

26 runokoelmaa, kahdeksan proosateosta, kymmeniä näytelmiä ja kuunnelmia: radikaalin, monilahjakkaan runoilija Claes Anderssonin kirjallinen tuotanto on mittava ja merkittävä. Mutta häkellyttävän laaja-alaisen miehen elämäntyö ulottui niin musiikkiin, urheiluun, psykiatriaan kuin politiikkaan. Claes Andersson syntyi Helsingissä 1937 ja hänen lapsuutensa ja nuoruutensa maisemaa ovat Ullanlinna ja Rööperi. Jalkapallosta ja pianosta tuli jo varhain keskeisiä intohimoja kirjallisuuden ohella. Nuorena runoilijana Andersson haastoi vanhemman sukupolven, osallistui vahvasti 60-luvun nousevaan yhteiskunnalliseen aaltoon, opiskeli lääkäriksi ja erikoistui psykiatriaan, jonka silloiset hoitokäytännöt hän työssään hylkäsi. Hän halusi uudistaa yhteiskunnan rakenteita ja antaa äänen niille, jotka olivat menettäneet sen sairautensa takia. Marraskuun liikkeen aktivistilääkärinä 1960-luvulla hän hoiti asunnottomia ja työttömiä ja taisteli 1980-luvulla toimeentulotuen puolesta Vasemmistoliiton puheenjohtajana. Keikkamuusikkona Claes Andersson aloitti jo koulupoikana ja "Suomen paras kulttuuriministeri" konsertoi jazzpianistina vielä muutamia kuukausia ennen kuolemaansa.

Riitta Kylänpään vaikuttava elämäkerta Claes Anderssonista, "muistin mytomaanista", perustuu laajoihin haastatteluihin, arkistotyöhön ja hänen tuotantonsa tarkkaan lukemiseen. *Utelias mieli* on elävä, liki tuskallisen rehellinen ja suora muotokuva ristiriitaisesta ja valovoimaisesta runoilijasta.

ISBN **978-952-234-647-6**
KL 99.1 • SID. • 380 sivua
Graafinen suunnittelu Mika Tuominen
Ilmestyy elokuussa

e-kirja ISBN 978-952-234-759-6

Äänikirja ISBN 978-952-234-748-0

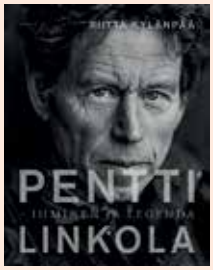

”Riitta Kylänpään kirjoittama Pentti Linkolan elämäkerta ei säästele kohdettaan. Elämäkerran valo ja kieli ovat kirkasta ja tarkkaa. Maailmaa muuttava profeetta, Päijänteen kalastaja ja ihminen kaikkine heikkouksineen elävät yhtenä ja samana. Kirja ei paisuta legendaa, vaan purkaa sen hienosti ja ymmärtävästi. Samalla kuitenkin avautuu Linkolan ajattelun kehitys ja avaruus.”

– TIETO-FINLANDIA-LAUTAKUNNAN PERUSTELU

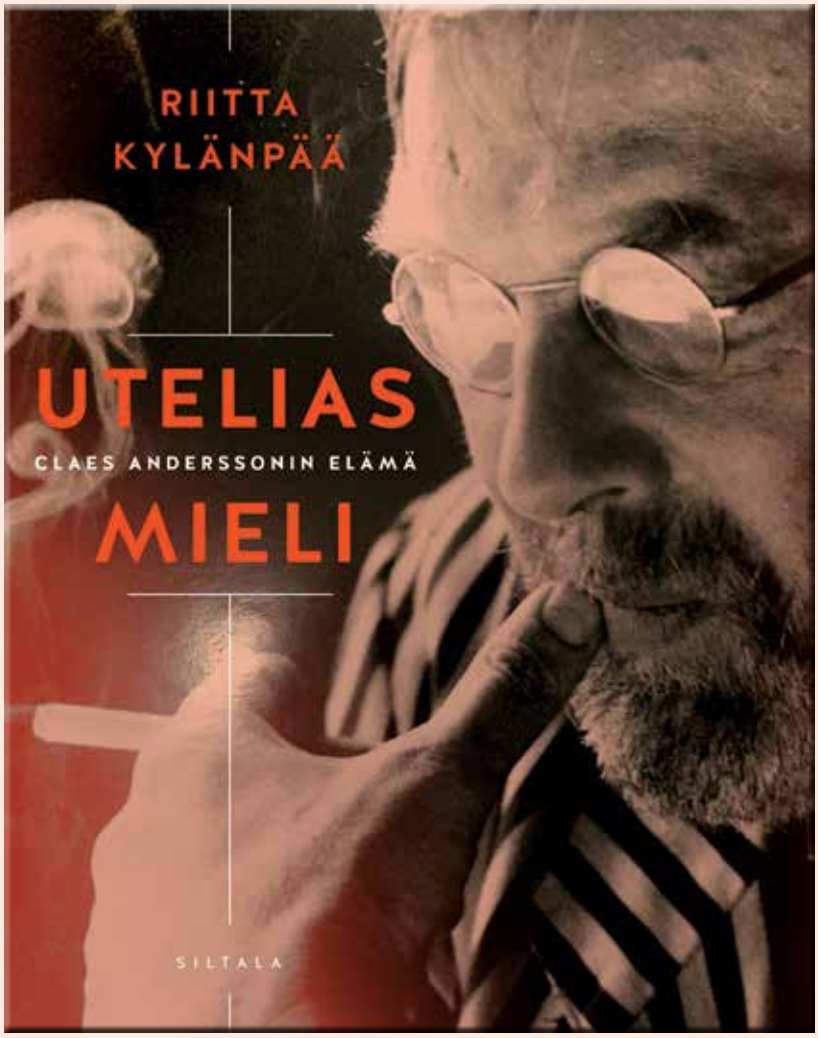

Ote kirjasta **Utelias mieli**

Claesista kehkeytyi nopeasti himolukija. Kirjat olivat hänen pako- ja piilopaikkansa. Hän oli löytänyt maailman, jossa hän saattoi itse määrätä. Hänen oli turha edes yrittää keskustella vanhempiensa kanssa lukemistaan kirjoista. Isä luki vain työhönsä liittyvää ammattikirjallisuutta ja äiti ruotsinkielisiä naistenlehtiä. Claes alkoi kirjoittaa kirjojen hänessä herättämiä ajatuksia muistiin ja ”kirjapäiväkirjasta” tuli hänelle kaveri. ”Mykkä yksinpuhelu muuttui vuoropuheluksi.”

Lukiessaan ”elämänsä tärkeimmän kirjan” André Giden omaelämäkerrallisen *Ellei vehnänjyvä kuole* Claes oli viidentoista. Hän oli pelaamassa sulkapalloa vanhemman koulukaverinsa Lassen kanssa koulun pihalla, kun tämän laukun sisältö Giden teos mukaan lukien purkautui nurmikolle.”Kirja oli minulle valtavan tärkeä, se jotenkin jysähti. Aloin ymmärtää, että kirjoittaminen on tapa oppia ymmärtämään itseään ja maailmaa. Se tavallaan pelasti minut elämälle.” Giden teksti kannusti häntä myös jatkamaan kirjoittamista: ”Kirjoittamalla voi muuttaa elämäänsä ja kirjoittamisen voimalla voi murtautua ulos lapsuuden ja nuoruuden vankilasta ja päästä eroon muustakin painolastista.” André Gide oli homoseksuaali, häntä ympäröivät naiset, jotka eivät olisi ymmärtäneet häntä, jos hän olisi kertonut heille haluistaan. Lopulta Giden oli myönnettävä itselleen, että hänen seksuaalinen suuntautumisensa kohdistui samaan sukupuoleen, ja hän alkoi elää sen mukaisesti.

Vehnänjyvän jälkeen Claes luki kirjastosta loputkin Giden kirjat, *Jordisk föda, Den omoraliske, Ahdas portti, Pastoraalisinfonia* ja *Vääränrahantekijä.* Hänelle oli selvää, että hän halusi tulla kirjailijaksi.

MIKKO MAJANDER

Komplekseja, kilpailua ja kumppanuutta

Suomen ja Ruotsin suhteissa

Voiko rakkaaseen lähinaapuriin tiukan paikan tullen luottaa?

Talvisodasta jäi tunne, että Ruotsi oli pettänyt ja estänyt länsivaltoja tulemasta Suomen avuksi. Jatkosodasta ruotsalaiset ovat muistuttaneet, että suomalaiset sotivat Hitlerin Saksan rinnalla, ikään kuin väärällä puolella rintamaa. Kylmässä sodassa Suomi muka mateli Neuvostoliiton edessä, kun Ruotsi esitti maailman omatuntona moraalista suurvaltaa.

Euroopan integraatiossa maiden piti edetä yhtä jalkaa. Ruotsi kuitenkin yritti karistaa Suomen rattailta hakemalla yllättäen EY:n jäsenyyttä, mitään etukäteen informoimatta. Sen sijaan yhteiseen eurovaluuttaan ruotsalaiset eivät tulleet mukaan, vaikka lupasivat.

Puolustuskykyänsäkin Ruotsi karsi ennen aikojaan, tutusti turvassa suomalaisten selän takana.

Kiinnittyminen Ruotsin kautta Pohjolan yhteyteen on kaikesta huolimatta ollut Suomen selviytymistien ja kukoistuksen keskeinen elementti, jota harva kiistää.

Presidentti Mauno Koivisto oli täysverinen nordisti, mutta ei kaivannut ruotsalaisia opettamaan, mitä muiden rauhaan kuuluu. Paavo Lipponen vei pääministerinä Suomea EU:n ytimiin, ohi Tukholman ja siitä riippumatta.

Pikkuveli on vaurastunut ja kasvanut tasavertaiseksi aikuiseksi, voittanut jääkiekon maailmanmestaruuden ja euroviisut, selviytynyt jalkapallossa karsinnoista EM-lopputurnaukseen.

Mutta epäilys elää yhä. Mentaliteettien historia on tunnetusti hidas muuttumaan.

Mikko Majander käy läpi Suomen ja Ruotsin kompleksisen kumppanuussuhteen historiaa ja pohtii, siirtyvätkö maailmansodan ja kylmän sodan traumat eteenpäin uusille sukupolville.

VTT **MIKKO MAJANDER** (s. 1964) on Helsingin yliopiston poliittisen historian dosentti, joka työskentelee tutkijana ajatuspaja Magmassa. Hän on julkaissut muun muassa tutkimukset *Pohjoismaa vai kansandemokratia?* (2004) ja *Demokratiaa dollareilla* (2007) sekä esseekokoelmat *Paasikivi, Kekkonen ja avaruuskoira* (2010) ja *Lukemisen hulluus* (2014).

ISBN **978-952-234-732-9**
KL 92 • NID. • 240 sivua
Graafinen suunnittelu Kari Lahtinen
Ilmestyy syyskuussa

e-kirja ISBN 978-952-234-745-9

KUVA: MAX MAJANDER

OULA SILVENNOINEN

Erik Serlachius

Vauraan teollisuussuvun väkevä persoonallisuus

KUVA: LAURA MALMIVAARA

OULA SILVENNOINEN on suomalainen historiantutkija ja tietokirjailija. Hänen edellinen suomalaisen metsäteollisuuden ja Mäntän Serlachiusten historiaa luotaava elämäkertateoksensa on Gösta Serlachiuksesta kertova *Paperisydän* (2012).

Hänen elämänsä vaikutti ennalta viitoitetulta. Vuonna 1901 Mäntässä syntynyt Ralph Erik Serlachius oli metsäteollisuussuvun vesa, G. A. Serlachius -konsernin omistaja-johtajan ja tunnetun kuvataiteiden suosijan Gösta Serlachiuksen vanhin poika. Lapsesta saakka isä valmensi poikaansa tuotantoprosessit ja markkinointitekniikat hallitsevaksi yritysjohtajaksi. Syntymässä perijäksi voidellun tie ei ollut helppo kulkea, mutta R. Erik osoitti olevansa isänsä veroinen, näkemyksellinen industrialisti, joka vei määrätietoisesti yrityksensä maailmanmarkkinoille.

R. Erik Serlachiuksesta tuli Urho Kekkosen presidenttikausien poliittinen taustavaikuttaja ja vientiteollisuuden huipulla istuvan vuorineuvospiirin keskeinen, väsymättömältä tuntuva moottori. Politiikan taustavaikuttajana Serlachius ajoi asioita mieluiten metsästys- ja kalareissujen yksityisissä keskusteluissa, illallispöydissä ja kabineteissa.

R. Erik Serlachiuksen elämäkerta avaa näkymän vauraan teollisuussuvun elämään, jossa aineellinen yltäkylläisyys ei kyennyt suojaamaan ihmiselämän arvaamattomuuksilta ja murhenäytelmiltä. Serlachiuksen itsevarmuutta uhoavan pinnan alla oli ristiriitojen mies, kansanomainen kosmopoliitti, sujuvasti viittä kieltä puhunut maailmankansalainen, joka kuitenkin tunsi olonsa kotoisaksi vain synnyinseudullaan Mäntässä. R. Erik Serlachius oli teollisuuspatruunoiden suvun viimeinen, joka persoonallisuutensa voimalla kykeni vielä hetken ylläpitämään jo mennyttä maailmaa. Hänen kuoltuaan kaikki tuli Mäntässä ja Suomessa muuttumaan. Mutta ei ennen.

ISBN **978-952-234-715-2**
KL 99.1 • SID. • 460 sivua
Ilmestyy elokuussa

MARKKU PIRI

Muodoton elämä

Markku Pirin muistelmateos *Muodoton elämä* on poikkeuksellisen elävä taiteilijatarina. Uteliaasta, herkästä 1950-luvun pikkupojasta kasvaa estottoman elämäniloinen ja energinen maailmanmies, jonka tie vie kotimaan ympyröistä yhä laveammalle muotoilun, muodin ja taiteen maailmaan. Pirin havainnot ja tarinat kanssakulkijoistaan ovat sydämellisiä, hauskoja ja teräviä. Tekstiä kantaa vahvan, erilaisen yksilön kauneudenkaipuu. Näinkin voi elää, näin kirjoittaa, hämmästyy lukija.

Ote kirjasta **Muodoton elämä**

Pako oman pään sisään oli osa selviämisen prosessia. Päätin, etten päästäisi isää lähelleni, en antaisi isän tuntea minua, kuka olen tai mitä ajattelen, ettei hän voisi väärinkäyttää tietoa vahingoittaakseen tai häväistäkseen minua. Elin oman pääni sisällä, sielu kipinöiden, ja mielikuvitukseni oli vilkas. Vuosien varrella opin sekä diplomaatiksi että olemaan pelkäämättä tyhjiä, valtaa ansaitsemattomia auktoriteetteja. Isä ei koskaan saanut minuun otetta.

Rakastin musiikin kuuntelua ja ihmettelin, että sillä oli niin suuri vaikutus tunteisiin. Saatoin kuunnella klassista tai lauluja radiosta olohuoneen nurkassa korva kaiuttimessa kiinni, ja pakahtua onnesta ja ilosta. Kaksitoistavuotiaana löysin Gershwinin. Olimme perheen kanssa kylässä kun halusin palata kesken kotiin kuullakseni Antenni-lehden radion viikko-ohjelmasta löytämäni *Sinisen rapsodian*. Teos oli sykähdyttävintä mitä siihen mennessä olin kuullut.

Levysoittimemme oli enemmän silmänlumetta, koska kotona levyjä oli vain muutama, mutta elin yhä uudestaan Rahmaninovin pianokonserttojen suvannot ja vyörytykset, taas korva suoraan kaiuttimessa. Useiden vuosien ajan meillä oli vain neljä single-levyä. Paul Ankan pari hittiä, toisella sirkutteli iloisesti Caterina Valente *Rote rosen werden blüh'n.* Arvelen, että Eino Grönin single *Liian paljon rahaa* oli vitsinä annettu pankinjohtaja-isälle.

Askartelu ja käsillä tekeminen, piirtämisen rinnalla, olivat rakkaita harrastuksia. Värielämykset painuivat mieleen: katsoin ja muistin. Taisin olla seitsemän tai kahdeksan ikäinen kun halusin itselleni kirkkaansiniset pitkät housut. Kävelin kenellekään mitään kertomatta kilometrin päähän V.H. Koskisen miesten vaatetusliikkeeseen ja pysähdyin tiskin ääreen.

”Haluaisin siniset pitkät housut.”

Myyjä meni hämilleen ja rupesi miettimään. Hän lähti sitten varastoon ja palasi mukanaan valikoima mustanharmaita housuja, joissa yksissä oli jotain häviävän sinertävää raitaa.

”Ei, ei, kun oikeasti siniset”, pyysin auliisti.
”Mutta kun ei meillä ole”, rouva vastasi.
”Miksei ole?” kysyin.

KUVA: HEIKKI TUULI

Muotoilija **MARKKU PIRI** (s.1955) on suunnitellut kodintekstiilejä, vaatteita, lasiteoksia, keramiikkaa, kaakeleita, tapetteja, teatteripuvustuksia ja -lavastuksia, hotellisisustuksia, tuottanut konsertteja, opettanut ja luennoinut. Hän myös maalaa ja vapaa-ajallaan leipoo ja valokuvaa. Työskennellyt ja pitänyt näyttelyitä Yhdysvalloissa, Japanissa, Saksassa, Ranskassa, Portugalissa, Espanjassa, Italiassa. 2000-luvulla hän pelasti Suomen suurimman pappilan kulttuurikeskukseksi Huittisissa. Valtion muotoilupalkinto 1986, Pro Finlandia -mitali 2017, Suomen Kulttuurirahaston suurpalkinto 2018.

ISBN 978-952-234-714-5
KL 99.1 • SID. • 350 sivua
Graafinen suunnittelu Pentti Järvinen
Ilmestyy elokuussa

KUVA: TUOMAS PELTOMAA

KTM **PIRJO SUHONEN** (s.1973) on työskennellyt yli 20 vuotta muoti- ja muotoilualalla. Hän on kokenut kulttuurituottaja ja tehnyt muun muassa radio-ohjelmia Yle Puheelle sekä tuottanut *Siskot*-televisiosarjan. Hän on kirjoittanut *Erikoiskoira Affe* -lastenkirjoja.

ISBN 978-952-234-728-2
KL 38.1 • SID. • 170 sivua
Graafinen suunnittelu
Ilmestyy syyskuussa

e-kirja ISBN 978-952-234-761-9

Äänikirja ISBN 978-952-234-750-3

PIRJO SUHONEN

Onnellisten lasten salaisuudet

Nauti vanhemmuudesta, älä suorita sitä.

Suomessa keskustellaan paljon siitä, miksi nuoria ihmisiä eivät kiinnosta perheen perustaminen ja vanhemmuus. Syntyvyyslukumme ovat alhaisempia kuin koskaan.

Lapsiin ja lapsiperheisiin liittyy paljon negatiivisia mielikuvia. Vanhemmuus tuntuu olevan jatkuvaa ja päämääräkeskeistä suorittamista. Näitä mielikuvia Pirjo Suhosen kirja pyrkii ravistelemaan.

Monipuolisten näkökulmien avulla, tietoa ja tunnetta yhdistäen kirja kertoo kuinka voisimme vahvistaa kokonaisvaltaista onnellisuutta perhe-elämässämme.

Teoksessa kaksitoista suomalaista kasvatuksen asiantuntijaa kertoo näkemyksensä siitä, mistä lasten onnellisuus koostuu ja kuinka vanhemmat voivat vaikuttaa tuon onnellisuuden rakentumiseen.

Kirjassa pohditaan muun muassa leikin sekä lapsen katsomisen ja näkemisen tärkeyttä, kehumisen ja tunnetaitojen merkitystä, arjen arvostamista sekä keskusteluun ja kuunteluun keskittymistä.

Onnellisten lasten salaisuudet kannustaa nauttimaan vanhemmuudesta, ei suorittamaan sitä.

KUVA: EVA TEDESJÖ

ELISABETH ÅSBRINK (s. 1965) on ruotsalainen kirjailija ja journalisti. Hänen vuonna 2011 ilmestynyt kirjansa *Och i Wienerwald står träden kvar* palkittiin Ruotsin parhaana tietokirjana. Häneltä on viimeksi suomennettu teos *1947* (2017).

Alkuteos *Orden som formade Sverige*
Suomentanut Ulla Lempinen
ISBN **978-952-234-686-5**
KL 93.1 • SID. • 320 sivua
Graafinen suunnittelu Mika Tuominen
Ilmestyy syyskuussa

e-kirja ISBN 978-952-234-763-3

Äänikirja ISBN 978-952-234-752-7

ELISABETH ÅSBRINK

Made in Sweden

Mistä ruotsalaisten aatteet ja arvot tulevat?

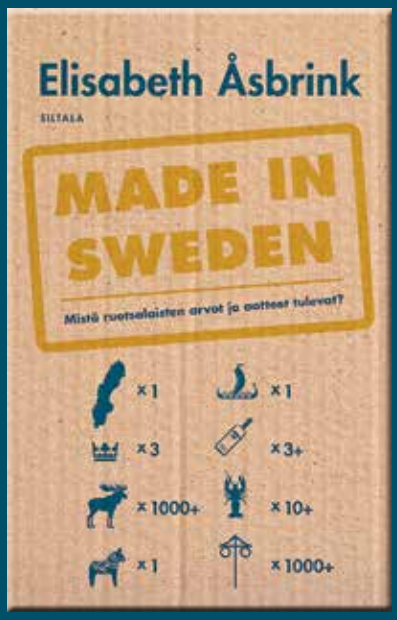

Maa, joka rakennettiin sanoilla

Maailmalla ruotsalaisuus on ilmiö. Maana Ruotsi on tunnettu hyvinvoinnistaan, suvaitsevaisuudestaan ja tasa-arvostaan. Se ei ole pelkästään valtio; se on kansankoti.

Mutta mitä jos mielikuva ruotsalaisesta malliyhteiskunnasta onkin harhaa? Mitä jos naapurimaamme ei todellisuudessa olekaan aina ollut sitä, mitä olemme kuvitelleet? Kuningas Karl XV:n tunnuslauseen mukaan Ruotsi on ”maa, joka rakennettiin laeilla”. Lait ovat kuitenkin muuttuneet ajan myötä. Onko nyt aika puhua ”maasta, joka rakennettiin sanoilla”?

Ruotsalainen journalisti ja kirjailija Elisabeth Åsbrink tekee tutkimusmatkan läpi Ruotsin historian aina kuninkaanhovin skandaaleista puolueetto-muuspolitiikkaan ja #metoo-ilmiöön saadakseen selville, kuinka sanat muodostavat arvoja. *Made in Sweden* on muistutus ruotsalaisuuden vähemmän tunnetuista puolista: varhaiset sosiaalidemokraatit julistivat ”Ruotsi ruotsalaisille”, ja viime vuosina politiikan kärkeen on noussut äärinationalismi.

Åsbrink tutkii ristiriitoja ruotsalaisen aatemaailman takana, ja selvittää, mitä on sananvapaus, joka perustuu vaikenemiseen.

Esipuheen teokseen on kirjoittanut Kjell Westö.

”Elisabeth Åsbrink tekee loistavia huomiota ruotsalaisesta aatehistoriasta.”
– DAGENS NYHETER

”Hyvin kirjoitettu, hauska ja haastaa lukijan näyttämään parempaa esimerkkiä.”
– AFTONBLADET

”Åsbrink kirjoittaa elegantisti, humoristisesti, joskus ironisin sävyin, ja kaiken takana on vaikuttava lähdetutkimus.”
– BORÅS TIDNING

ARSENE WENGER

Punavalkoinen elämäni

Legendaarisen valmentajan elämäntarina pienestä ranskalaiskylästä jalkapallomaailman huipulle.

Alkuteos *Ma vie en rouge et blanc*
Suomentanut Tapani Kilpeläinen
ISBN **978-952-234-725-1**
KL 99.1 • SID. • 270 sivua
Graafinen suunnittelu
Ilmestyy lokakuussa

e-kirja ISBN 978-952-234-762-6

Äänikirja ISBN 978-952-234-751-0

KUVAT: AFP / LEHTIKUVA

Ranskalainen Arsène Wenger (s. 1949) on yksi kaikkien aikojen kuuluisimmista ja arvostetuimmista jalkapallovalmentajista. Ennen kaikkea hänet muistetaan vuosistaan Arsenalissa. Hän toimi tämän lontoolaisjoukkueen luotsina vuodesta 1996 vuoteen 2018 saakka.

Wenger haluaa muistelmateoksessaan kertoa kaiken mitä tietää ja on oppinut jalkapallosta ja urheilusta ylipäätään. Se on kirja kaikille, jotka rakastavat jalkapalloa, mutta se on tarkoitettu muillekin kuin jalkapallon ystäville, sillä se kertoo yleisemminkin siitä miten menestyä, johtaa ihmisiä ja kuinka kohdata tappioita.

Punavalkoinen elämäni kertoo Wengerin matkasta jalkapallomaailman huipulle. Se kertoo Wengerin lapsuudesta pienessä alcacelaiskylässä ja hänen nuoruusvuosiensa pelaajaurasta Ranskassa. Mikä sai Wengerin siirtymään kentältä kentän laidalle? Miten sopeutui ranskalainen englantilaiseen (jalkapallo)kulttuuriin?

Arsène Wenger kertoo kirjassaan myös huippupelaajista, joita hän on kohdannut urallaan. Heitä ovat esimerkiksi Patrick Vieira, Nicolas Anelka, Thierry Henry, Dennis Bergkamp, Kolo Touré, Robin Van Persie, Per Mertesacker… lista on loputon.

Kirja julkaistaan lukuisissa maissa lokakuussa 2020. Myös suomenkielinen kirja ilmestyy samaan aikaan.

Kirja kaikille jotka rakastavat jalkapalloa.

"Jalkapallo on elämäntapa.
Se on eleganssia.
Taidetta, aivan kuten tanssi.
Se kestää koko elämän.
Se on epäonnistumisia, pokaaleja, mestaruuksia,
kohtaamisia, petoksia ja yksinäisyyttä, kokonainen ihmiselämä,
se on elämää, jota eletään otteluiden, viikonloppuotteluiden,
mestaruussarjojen ja maailmanmestaruuskisojen mukaan,
elämää, jossa viedään nuorinta harjoituksiin, se on makuuhuone,
jonka seinät on peitetty kuuluisia pelaajia esittävillä julisteilla,
se on nöyrimmän ja teennäisimmän kohtaamista.
Se on palloilulaji, jota voi pelata missä tahansa, paljain jaloin.
Se on miljardien eurojen toimiala, jolla voi tehdä omaisuuden,
mutta kaiken liiketoiminnan tavoin se on myös täynnä korruptiota.
Se on loukkauksia mutta myös uudenlaista veljeyttä.
Se on kaikkea mahdollista, parasta ja pahinta.
Se on elämäni.
Menneisyys on sama kuin historia ja historia täytyy kirjoittaa."

KUVAT: UNSPLASH

Juha Kauppisen *Monimuotoisuus – kertomuksia katoamisista* voitti vuoden 2019 Kanava-palkinnon.

Palkintoperusteista: ”Juha Kauppinen kuvaa lajien katoamista paitsi biologisena tapahtumana, myös ihmisen ja luonnon suhteen kautta. Näin syntyy upea kokonaiskuva ilmiöstä, jonka vaikutus koko maapallon tulevaisuuteen on valtava. Samalla Kauppisen kirja on tärkeä puheenvuoro ajankohtaisessa keskustelussa luonnonsuojelun merkityksestä.”

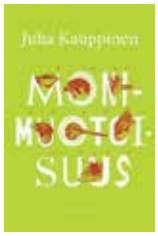

Antti Hurskaisen *22 – kertomus syömisestä* oli vuoden 2019 Savonia-palkintoehdokas.

Raadin perusteista: ”Esikoisromaanin kolme kertomusta syömisestä ja etenkin sen häiriöistä laajenevat monipuoliseksi pohdinnaksi yhteiskunnan, kulttuurin ja uskonnon tilasta tämän päivän Suomessa.”

Juhani Karilan *Pienen hauen pyydystykselle* myönnettiin joulukuussa 2019 Kalevi Jäntin palkinto.

Palkintoperusteista: ”Karilan suurenmoinen romaani on reaalifantasiaa lappilaisella twistillä. Sen sydän on kielessä, jolla Koillis-Lapin murretta puhuvat hahmot hurmaavat lukijansa. Tarinan ekofilosofinen elämänkuva syvenee maisemaan, jonka yksityiskohtien kerronta on suomalaista proosaa kauneimmillaan.”

Pirkko Saision *Epäröintejä. Tunnustuksia rakkaudesta, kirjoittamisesta ja esiintymisestä* oli vuoden 2019 Runeberg-palkintoehdokas.

Raadin perusteluista: ”Tunnustaminen merkitsee myös tunnustelemista: teos etenee kohtauksesta tai episodistatoiseenpohtien ja luonnostellen. Kerronta on paljaan rehellistä, ilmaisu suvereenia. Teoksen kieli on vivahteikasta ja lauseet teräviä, jopa viiltävän osuvia.”

Ville Keynäs ja Anu Partanen ovat ehdolla vuoden 2019 Jarl Hellemann -palkinnon saajiksi *Maailma käden ulottuvilla* -romaanin suomennoksellaan. Palkinto jaetaan toukokuussa 2020 Helsinki Lit -festivaaleilla.

Raadin perusteluista: ”Maylis de Kerangalin hyperrealistinen kieli on hurmaavan yksityiskohtaista, ja polveilevat virkkeet rekisteröivät pienimmätkin vaikutelmat. Kääntäjäkaksikko Ville Keynäs ja Anu Partanen loihtivat romaanin säkenöivän maailman häkellyttävän vaivattoman oloisesti suomen kielelle.”

Niklas Jensen-Eriksenin, Aleksi Mainion ja Reetta Hännisen kirjoittama *Suomen suurin. Helsingin Sanomat 1889–2019* voitti Vuoden historiateos 2019 -palkinnon.

Palkintoperusteista: ”Tuloksena on uskottava ja sensuroimattomalta vaikuttava teos, joka ansaitsee Vuoden historia teospalkinnon sekä tietokirjana että historian ystävän lukukokemuksena.”

Henrik Meinanderin *Samaan aikaan: Suomi ja maailma 1968* oli ehdolla Vuoden historiateos 2019 -palkinnon saajaksi.

Seppo Aallon teokselle *Kapina tehtailla: Kuusankoski 1918* myönnettiin Kouvolan tietoteospalkinto 2020.

Palkintoperusteista: ”Haastatteluaineistojen ja arkistolähteiden laajamittainen käyttö tekee teoksesta aihettaan valaisevan suurtyön, joka lisää ymmärrystä sadan vuoden takaisesta murhenäytelmästä.”

Katariina Parhin *Sopeutumattomat. Psykopatian historia Suomessa* oli Vuoden tiedekirja 2019 -finalisti. Raati kiinnitti arvioissaan huomiota sisällön yllätyksellisyyteen sekä siihen, miten teos pystyy avartamaan lukijansa maailmankuvaa.

Hanna Rytin *Rakkaudettomuus* oli vuoden 2019 Tiiliskivi-palkinto-ehdokas.

Raadin perusteluista: ”Teoksen aiheita ovat muun muassa ilmastonmuutos, veganismi ja sosiaalinen media. Teoksessa seurataan sisarusten menestyksen tavoittelua sekä tyttärien ja heidän äitinsä suhdetta. Siskojen tarinat nivoutuvat yhteen taidokkaasti. Teos on osuva kuvaus nykyyhteiskunnasta.”

René Nyberg kiertää ahkerasti ympäri Suomea puhumassa täysille saleille kirjastaan *Patriarkkoja ja oligarkkeja*. Kuvassa ollaan Lappeenrannan kirjastossa loppuvuodesta 2019.

Juhani Karila signeeraa romaaniaan *Pienen hauen pyydystys* julkkareissaan lokakuussa 2019.

◄Éric Vuillard signeeraa teostaan *Päiväkäsky* Helsingin kirjamessuilla lokakuussa 2019.

► Kirjamessujen parasta antia: kohtaamiset yli kustantamorajojen. Sofi Oksanen ja Aulikki Oksanen Helsingin kirjamessuilla syksyllä 2019.

Kolme sukupolvea Siltaloita Frankfurtin kirjamessuilla lokakuussa 2019: Touko, Sakari ja Paula Siltala.

TURUN KIRJAMESSUT 2019

▲ Raakel Lignell signeeraa teostaan *Älä sano että rakastat.*

▲ Aulikki Oksanen esittelee satukirjaansa *Kuu ja Bää* lumoutuneelle lapsiyleisölle.

◄ Jouni Inkala lukee runoja kokoelmastaan *Tee kunniaa, tee kunniaa!* Touko Siltala kuuntelee.

Rautaheimo muuttui Turun messujen tiimellyksessä Rautahermoksi – sopiva nimi murharyhmän miehelle!

Kirjailijamme pääsi lehteen, vaikea sanoa, kumpi on kumpi...

◄ Helmi Kekkonen signeeraa teostaan *Olipa kerran äiti.*

▲ Juha "Hermo" Rautaheimo signeeraa, vieressä seisoo Rautaheimoa hetkeä aiemmin haastatellut Esa Silander.

◄ Fanitapaaminen: Juha Kauppinen toteutti pitkäaikaisen haaveensa ja uskaltautui esittäytymään suuresti ihailemalleen Olli Jaloselle.

▼ Kirjamessuskumpat! Kuvassa Juha Kauppinen, Aulikki Oksanen, Sari Rainio ja Antti Arnkil.

▲ Perinteinen kirjailijaillallinen Mamissa, laulua ja naurua. Kuvassa Jouni Inkala, Touko Siltala, Aulikki Oksanen, Antti Hurskainen ja Reetta Ravi.

◄ Laulua Mamissa: Raakel ja Nicke Lignell sekä sydämeen käyvä versio laulusta Something Stupid.

Seppo Aallolle myönnettiin Kouvolan tieto-teospalkinto 2020 teoksesta *Kapina tehtailla: Kuusankoski 1918*.

Aina yhtä tyylikäs Aki Ollikainen Helsinki Literary Agencyn juhlissa tammikuussa 2020.

▲ Arto Mansalan muistelmateosta *Asemapaikkana Peking* juhlistettiin arvokkaissa puitteissa ulkoministeriössä helmikuussa 2020. (Kuva: Mikko Kerttula.)

▼ Arto Mansala kustannustoimittajansa Liisa Steffan kanssa. (Kuva: Mikko Kerttula.)

▲ Herman Koch vieraili Suomessa maaliskuussa 2020 ilmestyneen uuden romaaninsa *Suomen päivät* merkeissä. Kuvassa Siltalan toimistolla romaanin suomentaja Antero Helasvuo, Aleksi Siltala, Helmi Kekkonen, Herman Koch, Touko Siltala, Kochin PR-päällikkö Ruth Bergmans ja de Volkskrant -lehden toimittaja Sara Berkeljon.

Helmikuussa 2020 Siltalan toimistolla juhlittiin Marko Järvikallaksen esikoisnovellikokoelmaa *Mihin täällä voi mennä*. Kuvassa vasemmalla kirjailijan kanssa poseeraa teoksen kustannustoimittaja Touko Siltala.

Touko Siltala ja Villy Lindfelt tyytyväisinä allekirjoitettuaan juuri kustannussopimuksen Lindfeltin esikoisdekkarista *Miltä tuntuu tappaa*. Kirja ilmestyy elokuussa 2020.

▼ Harvinainen kuva: kaikki siltalalaiset nettikoulutuksessa! Kuvassa Reetta Ravi, Kalle Siltala, Arto Forstén, Touko Siltala, Aleksi Siltala, Sari Rainio ja Antti Arnkil.

KOTIMAINEN KAUNOKIRJALLISUUS

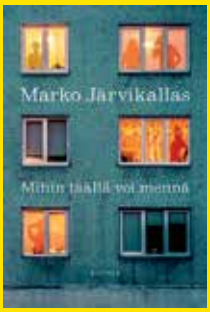

MARKO JÄRVIKALLAS
Mihin täällä voi mennä
ISBN 999-999-999-999-9

HARRY SALMENNIEMI
Uhrisyndrooma
ja muita novelleja
ISBN 999-999-999-999-9

VIGGO WALLENSKÖLD
Tutkimattomat sienet ennen ja nyt
ISBN 999-999-999-999-9

KÄÄNNETTY KAUNOKIRJALLISUUS

AASE BERG
Akka
ISBN 999-999-999-999-9

HERMAN KOCH
Suomalaiset päivät
ISBN 999-999-999-999-9

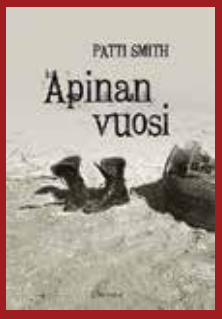

PATTI SMITH
Apinan vuosi
ISBN 999-999-999-999-9

LJUDMILA ULITSKAJA
Köyhiä sukulaisia
ISBN 999-999-999-999-9

TIETOKIRJALLISUUS

MEERI KOUTANIEMI –
ANN-MARI LEINONEN
Vahvaksi rikotut
ISBN 999-999-999-999-9

ARTO MANSALA
Asemapaikkana Peking
ISBN 999-999-999-999-9

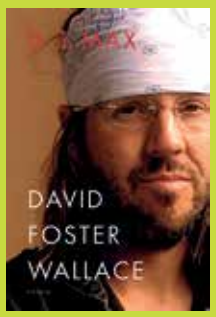

D. T. MAX
David Foster Wallace
ISBN 999-999-999-999-9

HENRIK MEINANDER
KALEIDOSKOOPPI
Tutkielmia Suomen historiasta
ISBN 999-999-999-999-9

LAURA PURO –
HANNA LUNDELL-REINILÄ
Lahjakkaat, sitkeät, kyvykkäät
Suomalaisten naisten koulutuksen
ja Konkordia-liiton historia
ISBN 999-999-999-999-9

MAIJU WUOKKO –
NIKLAS JENSEN-ERIKSEN –
HENRIK TALA –
ELINA KUORELAHTI –
AARO SAHARI
Loputtomat kihlajaiset
Yritykset ja kolmikantakorporatismi
Suomessa 1940–2020
ISBN 999-999-999-999-9

YHTEYSTIEDOT
Kustannusosakeyhtiö Siltala
Suvilahdenkatu 7, 00500 Helsinki
tiedotus@siltalapublishing.fi

KUSTANTAJAT
Aleksi Siltala aleksi@siltalapublishing.fi

Touko Siltala touko@siltalapublishing.fi

TOIMITUSPÄÄLLIKKÖ
Sari Rainio
puh. 0400 828 732 sari@siltalapublishing.fi

KUSTANNUSTOIMITTAJA
Antti Arnkil
puh. 040 5900 238 antti@siltalapublishing.fi

KUSTANNUSTOIMITTAJA
Sakari Siltala
puh. 041 436 2861 sakari@siltalapublishing.fi

MYYNTI- JA MARKKINOINTIPÄÄLLIKKÖ
Arto Forstén
puh. 050 4322 292 arto@siltalapublishing.fi

TIEDOTUSPÄÄLLIKKÖ
Reetta Ravi
puh. 0400 328 300 reetta@siltalapublishing.fi

KIRJATILAUKSET
Kirjavälitys Oy puh. 010 345 1520
faksi 010 345 1454 kvtilaus@kirjavalitys.fi
tai Arto Forstén puh. 050 4322 292

(Etukannen kuviointi Kari Hotakaisen romaanin *Tarina* kannesta. Graafinen suunnittelu: Elina Warsta.)